

Veronica-Alina Constănceanu

O (po)VESTE VERDE

Editura Marineasa
Timișoara, 2001

Ilustrația copertei:
Childe Hassam, Mare albastră sub soare

© Veronica Alina Constănceanu & Editura Marineasa
ISBN 973-8215-11-0

Părinților mei

PARTEA ÎNȚĂ

Nu-mi aduc aminte să-mi fi fost vreodată altfel... Un gând simplu pe care îl am în minte de vreo două zile. Mă uit în jur și îmi zic: “niciodată altfel.” Gîndesc fragmentar. Nu înțeleg decît de aici pînă aici. “Dacă vrei, eu îți spun tot și tu scrii. Va fi cartea ta... Ți-e frică? Ce, n-ai talent?”

Stau între cărțile mele, o grămadă de cărți aranjate frumos pe rafturi. Mă uit la ele și îmi zic cu tărie că scrisul nu salvează, dar uneori te ajută să-ți suportți viața. Cam idiot gînd, idiot de tot. Altul n-am, așa că iau o carte la întîmplare. Îmi alunecă ochii pe cuvinte, dau paginile mecanic, nu rețin nimic, dar nici nu încerc.

Mă uit pe geam. La ora șase, dacă mă uit pe cer văd o linie albă, care crește de la sud la nord. Atunci, imediat, privesc mai jos și mai văd una. Pe urmă, printre ele, trece o alta în direcție opusă. Așa mă calmez, dar mi-e un pic teamă să nu-mi obosească ochii și liniile toate să se amestece... O fi adevărat că pot să modific totul doar privind?

Vis straniu: am intrat într-un bar cu Liviu, bar de secol nouăsprezece, cu scaune mici, învelite în mătase bej-înflorată, lămpi cu abajur din aceeași mătase și franjuri. Cochetărie orientală, aproape chinezărie. Lumină puternică doar într-un loc, unde eram noi. Mi-a dat bani. Împăturiți. Am văzut un 20, dar nu mă prea interesa cîți erau. M-a întrebat dacă nu vreau să ne așezăm, să mai stăm puțin. Ciudat e că ne-am pus la mese diferite, apropiate totuși. EL nu era Liviu, adică nu-i semăna, dar era EL. La un moment dat, am simțit că sufletele noastre se îndepărtau, deși nimic nu părea că se mișcă. Stătea pe o banchetă mică, între două femei necunoscute mie. Cea din dreapta lui, cea care era în fața mea, își trecuse brațul pe după gîtul lui, iar el își lăsase capul pe spate, primind gestul. Am văzut cum

mîna acelei femei, degetele ei lungi și subțiri treceau mai departe și o mîngîiau pe cealaltă femeie, tot brunetă, tunsă scurt, freză și figură din anii treizeci, care își unduia gîtul într-un gest aproape erotic. Mă uitam la ei și mă durea că îl pierd, iar el, blond, nefiresc de blond, concentra în el toată lumina. N-am mai suportat și m-am ridicat să plec. S-a ridicat și el; mi-a zis că nu are ce face, ea îl ajută. M-a întrebat dacă o să mă descurc. Apoi, imagine separată cu un bordei aruncat pe o plajă pustie și marea învolburată, gri, alături. Pustiu...

Aș vrea să pot scrie totul despre felul lui de a fi. Despre șuvița portocalie, ca soarele lui Van Gogh, dintr-un tablou ce va fi pictat peste vreo zece mii de ani. Pentru că totul e în el, și prin el. Dar nu pot... nu pot să scriu despre pletele care într-o seară de mai s-au revărsat asupra mea și-au zis: “Nu-i adevărat! Viața-i frumoasă!” Nu pot să scriu nimic despre tăcerile lui, despre felul în care rostește: “Da’ te mai uiți? Ce mai contează?” Și atunci ce pot să fac să-l păstrez cumva? Măcar în clipa de acum, ce se înșiră în lanțul secundelor și nu va muri nicicînd. Cum poate fi păstrat un om care suferă și se bucură, care plînge și rîde, care întreabă “De ce eu? De ce mie?”, care dispare, se-ascunde, nu spune nimic, care parcă ar fi murit. Și dintr-o dată, un telefon: “Ciao! Ce mai faci?” Cum poate fi păstrat tot ce e el, tot ce știi că e el? Undeva, într-un ungher al sufletului. Să fie doar el și vocea lui. “Tu mi-ai fost mie și mamă și tată și mult mai multe. Tu ai fost umărul ăla de care m-am ținut eu... să nu cad.”

Simți că vrei să urlî și taci. O clipă, o clipă pe care o pui într-un lanț de clipe și o păstrezi și pe ea. “Sînt doar un copil. Am doar 21 de ani.” Și tu să te simți dintr-o dată bătrînă. Ieri a fost demult, mult prea demult pentru a-ți mai aduce aminte. Că azi e fără el, că el e îngerul tău blond... “Vreau să mă vopsesc uite-așa... violet! Acum! Nu e prea mult timp. Vreau să fac toate prostiile”. Să trăiești ca să se întoarcă. “Aș vrea ca oamenii să fie nemuritori. Să fim toți fericiți în eternitate.”... Auzi liftul. Te oprești și numeri secunde. “Vreau să am eu o discuție cu el, cu Dumnezeu!”

Am plecat de la școală cu gândul la “Graal, sang rooyal”, o mașină s-a îndreptat brusc spre mine. Mergea cu spatele, în viteză, m-am gândit imediat la cadavrul inutil, bălăngănind într-un poem de Baudelaire. Noaptea îmi era întipărită pe trup. Dormisem, dar totuși în altă parte, nu era vis, era prea multă lumină. Îmi aminteam detaliile, gesturile, dar nu și vorbele. Pe o insulă, neapărat pustie, un corp agățat de o spînzurătoare, un cadavru al nimănui/al tuturor se mișcă asemeni unei uși circulare. În fața lui, un foc imens și Villon, Baudelaire și Rimbaud, discutînd prin telepatie. Scriu și rup și iar scriu (nu știu dacă eu sau ei, dar ce contează, subiectul se acorda cu predicatul și în secolul acela). Cadavrul e un schelet, de fapt – o simplă entitate, amestec de duhoare și murdărie. Sîntem urîți, noroc cu hainele. Scheletul e altceva, el nu miroase, dar are acel rînjit al celui ce știe : *“I stop somewhere waiting for you”*.

În fața casei, am remarcat mașina, deci era acolo, nu EL, ci altul, dar ce contează? Mi-am cumpărat pîine; formă geometrică. M-am gândit ce frumoasă ar fi o casă construită din asemenea cărămizi. Dar la mine e cald; mă lovesc de Persky, l-am uitat jos, lîngă birou. Și stă cuminte, scheletele nu-l prea mai impresionează, are și el unul, funcțional însă.

Aproape că știu: asta e singura salvare, să spun tot, fără să-ncerc să înțeleg. Mai întîi să scriu tot. Dar chiar și-acum, gândurile îmi zboară aiurea. Îmi aduc aminte, dar nu simt că-mi aduc aminte. Pur și simplu, îmi aduc aminte. Culori, gesturi, vorbe, trupuri. Dar nu și trăiri, doar o gheară ce mă sfișie. A cui e? Ce vrea de la mine ? Asta e singura salvare: să scriu tot.

Era o zi de primăvară. Mergeam spre centru, traseul obișnuit, mers mecanic, gesturi tipice, gânduri la fel. Era soare, cald. Așa cred acum. Atunci: senzații din toate părțile. Nu era multă lume în jur. Am trecut repede de Complexul Studentesc, fără nici un gând. La stînga,

drumul spre Universitate era la locul lui, dar nu era pentru atunci. Am luat-o spre centru, nu mai știu ce zi era. Mă apropiam de Bega, abia ghicită sub verdele primăverii. Am aruncat o ultimă privire spre Universitate, hotărâsem deja: azi nu! Am privit strada, am vrut să trec, dar n-am putut. Era acolo, adică dincolo, pe partea cealaltă a drumului, lângă pod. Urcase dinspre parcul din fața Chimiei, venise tocmai pînă acolo, în raza mea de vedere. Era blond, pletele i se revărsau pe spate pînă la mijloc. S-a îndreptat urgent spre centru, nu i-am văzut fața. Mergea repede, știa ce are de făcut. Totul era calculat, nu privea decît înainte. Era în blugi și avea un rucsac, cam așa cum au azi toți, pe spate. Cred că tot din blugi. Am vrut să trec strada, să-l ajung din urmă. Veneau mașini din ambele părți. Am continuat să merg în viteză, aproape alergam. El mergea calm, cu pași egali, hotărîți. “Nu mă opriți voi pe mine!” Mergea; deodată a aruncat o privire în jur. “Nu mă doborîți voi pe mine!” N-a rostit nimic, dar gestul a fost clar. Nu mă văzuse; m-am liniștit. Am continuat să merg, sau să alerg. Mergea la fel de hotărît. N-a schimbat nimic, nu știam despre ce e vorba, dar nu conta, nu putea fi învins.

Am încercat să traversez, din ambele direcții veneau două camioane, același tip. Am luat-o la fugă, au claxonat îndelung și am rîs. Cel din stînga era roșu, cel din dreapta era verde. Șoferii m-au înjurat, nici o diferență, doar culoarea și sensul. Mi-am cumpărat o carte și m-am dus acasă. Gîndurile îmi vin de-a valma. Mă opresc aici, pentru că trebuie să-mi aduc aminte toate detaliile, pentru că nu m-am oprit din drum. Nu m-am oprit la pod, am mers mai departe, am alergat, mi-am strigat “trebuie!!!!!!” și pînă la urmă am reușit: am văzut cum arată.

Am băut ceva gen vodcă și cola; aproape că mi-e mai bine, deși nimic nu s-a schimbat. Văd durerea ascunsă într-un colț al camerei, drăcușor așteptînd să treacă narcoza. Apoi se va năpusti din nou, va mușca din mine ca un copil ce mușcă dintr-un pepene, vara. Scuipe

peste tot semințele, boabele alea, sau ce-or fi. Zeama i se prelinge pe față și pe mâini, ca sângele meu, când roșu, când incolor. Aproape că n-aș vrea să treacă starea asta, când nimic nu doare, dar îți vine să strigi pentru că totuși știi de ce doare și simți că știi că te doare. Așa trece viața, e ceva ce nu-i al meu, deși îi sînt miez. Vor veni alții. Nici ei nu vor pricepe nimic. Noroc că ni se dau hîrtii galbene pe care scrie născut/nume/prenume/mama/tata și mai ales: decedat/data/locul și cu asta, gata. Stăm prostiți cu ele în mîină, la coadă la rai sau la iad. Ne uităm la ele și ne umflă rîsul, cum i-am fraierit, ei ne-au trimis, dar uite c-am scăpat, iar AICI, la coadă, la rai sau la iad; și data viitoare la fel, zic unii. Tot e bine că trăim numai o dată, zic eu, păcat că s-a terminat vodca, sau ce-o fi fost. Azi noapte-am visat mult și pe toți, am vorbit cu Octav și el mi-a zis să trec pe la el. Asta vreau? Deci asta vreau! Așa am visat! Pe urmă am adormit la loc și i-am visat pe ceilalți. E o aglomerație mare în sufletul meu, se calcă toți pe picioare, căutîndu-și fiecare un loc mai bun, de unde să se uite afară, printre vertebre. Le dau la o parte ca pe niște jaluzele de aluminiu, albe și frumos aliniate. Cîte un ochi aici, altul acolo, parcă ar fi un cap cu mai multe zeci de ochi. Dar ei sînt mai mulți la mine în suflet, numai că tropăie și strigă: “Uite ce soare e afară și noi stăm aici la igrasie.” S-au vorbit toți să iasă deodată, de aceea îmi apar toți în vis, toți deodată, ca să mă înnebunească și eu să le zic: “Afară, mă, stafii nebune ce sînteți!” Și ei să plece pe rînd, să se furișeze, cu ochii în toate părțile, de teamă că o să-i prind, că n-o să-i las. Și eu să-i las să plece pe rînd. Să vadă ei cum e când nu mai sînt la mine în suflet! Cum cred ei că se vor descurca singuri pe stradă? Fără haine, fără trup, doar niște arătări ieșite dintr-un suflet, niște linii de abur, niște nimicuri. Uite cum trec oamenii prin ei; și-i calcă în picioare, las’ să-i calce! Vin ei înapoi! Cum cred că se pot descurca?... Și uite-i cum stau și se uită la mine prin vise. Ca pe un glob de cristal, înăuntru povești minunate, povești fără ei. Și ei pe la geamuri, prin globul de sticlă, holbîndu-se înăuntru, fără să priceapă nimic. “Cum poate asta să viseze fără noi?” Și ei, biete arătări aruncate din suflet, stafii de abur, fără trup. O să le fie frig

și frică, vor veni înapoi, se vor uita printre coaste înăuntru, ca printre niște jaluzele de aluminiu. Și înăuntru: lumină și alte arătări de abur, fericite.

“Cu ce ești tu mai grozavă decât alții? Ce-ai înnebunit? Ce te crezi așa specială, că nu ești?!” (Uite despre cine vreau eu să scriu, o chestie blondă! Păi cum, nu s-au mai văzut alții ca el, tot așa, tot blonzi?) “Nu ești, mă, cu nimic mai bună ca alții! Ești la fel! Trezește-te, Lucia! (Mai e și prost pe deasupra! Și nici nu știe cu cine vorbește! Pe mine nu mă cheamă așa! Cu cine crede ăsta că vorbește?!) “Trezește-te! Maturizează-te!” (Adică stă la mine în vis, eu îl las să stea la mine în vis și tot el țipă! E nebun, cum adică să mă trezesc? Ce, vrea să îl omor?... ăsta chiar că e nebun, uite cum mă zgâlțâie ca un apucat. Poate vrea să-i trag una, că doar e visul meu...Sau chiar e nefericit, l-o fi părăsit vreuna, sau ce l-o fi apucat? Da’ pe mine ce m-a apucat să visez așa, cu nebuni, tocmai cu nebunul ăsta, blond ce-i drept, Liviu, ce-i drept... Au! ăsta nu e vis, e din viață! Na, că m-am trezit. Și nici nu mai e vodcă, sau mă rog, ce-o fi fost...)

N-aș putea să-l descriu. Arată ciudat, ceva între sfânt și pușlama, blond cu ochi de chihlimbar, așa e Liviu. Cu trăsături ferme, frunte lată, nas drept; nu mă pricep să-l descriu. Când l-am văzut prima oară, l-am urmărit cu grijă, nu m-a văzut, l-am întrebat de mai multe ori: nu m-a văzut. Niciodată nu a simțit că era urmărit, niciodată nu m-a simțit pe urmele lui. Atunci l-am pierdut, aproape de parcul din centru: a cotit brusc și când am ajuns acolo, nu l-am mai zărit. M-am consolată ușor, eram doar un pic tristă, aș fi vrut să știu cum arată. Avea un mers mândru, vroiam să știu dacă are o privire la fel. Am luat-o spre centru, ocolind parcul pe care, brusc, îl uram. Din cauza aleilor pierdusem năluca blondă. În Piața Operei erau unii adunați în cerc și cântau. M-am apropiat să aud cântecul... Era acolo, blond, în blugi, cu pletele aproape de sol, se așezase pe rucsac. Melodia invadea aerul, aproape că o respiram. Deodată, s-a întors, m-a privit scurt, fără

să zică nimic, doar ochii i-au scînteiat ușor: “Ei, bine, acum m-ai găsit; acum ce-o să faci?” Am plecat, ce puteam să-i spun? Era perfect: închidea cercul.

Mi-a trebuit mai mult de un an pentru a scrie aceste pagini. Nu am răbdare, vreau să spun totul dintr-o dată, dar nu pot. Sînt lucruri care n-ar trebui trezite din uitare, să stea acolo amorțite, împăturite frumos, cu miros de levănțică. Acolo, între ele, sînt eu. Stau frumos într-o cutiuță și mă uit la mine, cea de acum. Și eu, cea de acum, mă uit la mine, cea de atunci. Stau speriată printre gesturi, fapte și vorbe, așa ca un copil printre mobilele din camera în care n-ar fi trebuit să intre. Cineva îl caută, iar el știe că n-ar trebui să fie găsit acolo. Se ascunde după un dulăpior și tremură, livid de spaimă. Dar teroarea e inutilă, nu salvează. Eu, cea de atunci, tremur de spaimă că eu, cea de acum, m-ar putea găsi. Pentru care dintre noi mi-e mai teamă? Eu, cea de atunci, închid ochii și neg totul; eu, cea de acum, deschid ușa camerei interzise, dau la o parte dulăpiorul și văd ceva negru de spaimă și știu că, numai avînd răbdare, pot să iau bucata aceea sîngerîndă și să o pun la loc în trupul meu de acum. E plină de sînge, ceva se prelinge din toate părțile, un fel de plasmă roz, ca niște petale sfîșiate de trandafir. Eu, cea de acum, îmi ascund infirmitatea sub bluze largi, rana nu se vede și nici sîngele, sau limfa asta... Și înșir cuvinte ca să țes rana; dar ea vorbește, spune ceva despre un înger blond care a venit și a zis : “Dă-mi mie bucata asta, să mi-o pun pe aripi, să pot zbura”. N-am mai avut timp să strig , să mă zbat. “Eu nu pot trăi fără bucata assst...” N-am mai terminat cuvîntul, țipătul, că îngerul meu blond a scos de sub inimă un fluture care a mușcat din mine. Eu, cea de atunci, am rămas între colții lui; și pe urmă, nu mai știu nimic... Cînd m-am trezit, am început să vorbesc. Am vorbit, am vorbit, am vorbit; acum scriu, pentru că undeva, printre cuvintele astea, e un drum.

Gîndesc că pot să fiu atît de tare, încît chiar să fiu tare. Mă pot elibera de toate chinurile astea spuse și nespuse. Am senzația că tot răul vine din mine și îl țin înăuntru, nu care cumva să-mi scape și-l cultiv cu pasiune. Primăvara îmi iau săpăliga și stropitoarea mică, de plastic, cea cu care mă jucam vara, la mare; și ies în suflet, printre vene și carne și sap încet, încet, cu grijă. Răul stă cuminte acolo și după ce-l plantez, el crește. Îl stropesc din cînd în cînd, mă uit la el cum crește, cu dragoste mă uit la el. Și el crește, și crește, ca iedera; se prinde de molecule și gînd, de hemoglobină și lobul stîng. Crește, pînă ce acoperă totul și atunci iese din mine. O ramură verde îmi iese prin ochi, alta se întinde pe pulpe; peste tot sînt numai frunze și eu sînt verde, că s-ar putea zice chiar că a venit primăvara și e normal să înmuguresc și pe urmă să dau și pe afară, de parcă aș avea o rochie de clorofilă. Dar nu, nu e iederă, nu, nu sînt frunze. Sînt eu și răul din mine care ne întindem. Mai vine unul și rupe o frunză și pleacă cu ea; o pune într-un pahar să-i dea rădăcină și se trezește brusc într-o dimineață că nu mai e nimic în pahar, decît apă neîncepută. Și vine altul și ia o frunză, o pune în apă să facă rădăcini; și iar dispăre... Și tot așa, vine unul, altul, că doar și ei vor iederă așa frumoasă să o atîrne pe la porți și peste case. Dar nimic, nimic!... Dar după un timp le cresc și lor frunze din ochi, le iese o tulpină prin gură și se acoperă totul cu frunze. Și uite așa, la un moment dat, peste tot se întind tulpini, unele mai firave, altele mai puternice și se tot încurcă între ele, că nu mai știe nimeni care a cui e. Se tot încurcă răutățile astea între ele, că tot pămîntul e acum numai o încîlceală verde și nici nu ne mai putem privi în ochi de atîtea frunze. Nu știu dacă e așa, că de la un timp ne-am obișnuit toți cu frunzele și nici nu le mai vedem; le-am transformat în aer, în vorbe, în cîntec de pasăre albastră și ne comportăm de parcă n-ar fi... sau n-ar fi din noi. Se aude foșnetul, dar nu vedem nimic cu adevărat. Ne-am obișnuit cu ele, ca și cu noi de altfel. Numai eu parcă nu-mi iert răul ăsta. Dar poate că iarba, iedera, sau ce-o fi, nu e răul, ci doar suferința provocată de el; și de aceea nu

o mai vedem, că nu putem trăi privind-o în ochi. Sau pentru că putem fi tari, putem fi atât de tari, încât să gândim că putem fi tari.

După aceea nu l-am mai văzut foarte mult timp. Nu știam nimic despre el, decît că era blond, că avea blugi și un sac mic, tot din blugi. Nu mi-l puteam imagina altfel, nu-l vedeam făcînd altceva decît mergînd. Am vorbit despre el cu toți prietenii mei, cu toate cunoștințele mele. “Mă, știi, s-ar putea să fie Liviu, seamănă, după cum zici tu...” M-am bucurat, chestia blondă avea un nume, care chiar i se potrivea. “Da’ nu-l cunosc prea bine. Vine uneori prin Bănă’, cam cu teamă, că are o prietenă care nu-l prea lasă să bea, da’ bea mult”. Începea să prindă contur, nu mai era o simplă nălucă blondă, era deja o obsesie blondă care avea un nume: Liviu. “Unde?” “Nu știi unde...Și nu știi ce face... Aștia din gașcă sînt pe terminate cu școala, da’ el, nu știi...” Oricum nu avea nici o importanță, am hotărît că e destul. Am continuat să-mi văd de programul meu idiot, să merg la unele cursuri, să sar peste cele care nu mă interesau. Eram deja în anul patru la Litere și așa ceva era la modă. Îmi plăceau la nebunie literatura și rockul. Iar Liviu era simbioza perfectă : un personaj interesant, care întîmplător, semăna foarte bine cu Axl. De la care eu am învățat foarte multe, mai ales că te poți iubi așa cum ești numai după ce nu mai ai pe cine să dai vina pentru deziluziile tale și le refaci, le reclădești și distrugi *dez-ul*. Rămîne iluzia pură, rămîne ceea ce ești tu cu adevărat, ceea ce le arăți celorlalți că ești tu.

Am învățat multe de la el, pentru că mi le-a spus direct, cu vocea lui ușor metalică. Și mi le-a tot repetat în timp ce eu dădeam casul la maxim și muzica și vocea și durerea intrau în mine, amestecau sîngele și materia cenușie și albă; totul se năruia, se reclădea din vorbe, din muzică, din durerea lui, a mea, din bucuria mea că totul e posibil. Vocea lui îmi pătrundea în magma aceea cînd cenușie, cînd albă, mi se prelingea în trup, încît eram sigură că totul e al meu, fiecare sunet, fiecare cuvînt, că eu sînt în toate și vocea aceea mă reclădește. De aceea, am învățat multe, stînd așa ore întregi, ascultînd

pînă la epuizare melodie după melodie, o dată și încă o dată, de sute de ori. Consumîndu-mi toate obsesiile, toate bucuriile și toate durerile. Regăsindu-mă printre ele, refăcîndu-mă din speranțe stricate. Pentru că dacă unul poate, atunci toți putem. Aveam nevoie de el pentru a mă convinge că poți rămîne în picioare și atunci cînd toți dau în tine. Aveam nevoie de o iluzie, ca să mă pot reclădi în jurul ei.

De cîte ori îmi era foarte greu, porneam pe străzi să-l caut, pentru că el era îngerul meu blond, în el și prin el erau toate. Știam cum îl cheamă și-l rugam să apară, așa cum unii invocă ploaia. Mergeam aiurea pe străzi, încercînd să înțeleg cine sînt. Aproape că nu mai știam, zilnic mă priveam în oglindă, dorind să văd în spatele ei. Chiar mi-a trecut prin cap să m-apuc să o demontez, să scrijelesc negrul acela ca să mă găsesc dincolo de el. Trebuia să fiu undeva, ascunsă prin sticla subțire, de lumea pe care nu o înțelegeam și o refuzam așa cum era. Și ea mă refuza pe mine, ca pe un avorton aruncat din trupul mamei care nu vroia viața ce se zbătea în ea, nu suporta apendicele acela monstruos care atîrna în ea, care se hrănea din trupul ei, sufocînd-o. Și viața asta să se încapățîneze să fie. Cu sînge mult pe mîinile doctorilor, pe fețele lor de oameni obosiți, plictisiți să tot vadă vieți distorsionate, ieșite din trupuri cuprinse de un spasm nefiresc. Femeia care se strînge toată, trupul ei se aruncă spre înafară doar pentru a distruge mica viață nenăscută. Și avortonul - nici el, nici ea, nici viu, nici mort – rezistă și cade în lume, într-o lume pe care nu o înțelege, o lume care nu-l înțelege. Așa sînt eu, m-am născut aproape la termen, avortul la care trebuia să iau parte nu a avut loc, mama s-a răzgîndit în ultima clipă, s-a întors de la poarta spitalului, în paltonul ei negru, strîns pe trup, învîrtind gentuța de lac negru, în toate părțile, pînă cînd a și zgîriat-o de un gard. Și nu m-a iertat niciodată, deși ei i-a fost frică și pe urmă, a fost și neatentă. Am fost lăsată să mă liniștesc înăuntru, să nu mai dau din picioare, să nu mai plîng. Și-am plîns acolo pînă mi-au secat lacrimile. Și cînd m-am liniștit, m-am născut repede și cuminte, nici n-am mai lovit pe nimeni

înainte. Am venit pe lume fără să mă revolt, am acceptat totul și n-am zis nimic. Am mai plîns un pic, doar așa, pentru a da de veste că am venit! gata! - și ca să termin lacrimile. Așa că am plîns și eu ca un copil normal. Bineînțeles că nu îmi mai aduc aminte nimic din toate astea, dar îmi pot imagina că a fost așa. E un lucru care s-a întîmplat, deci îmi pot imagina că a fost într-un fel. Îmi pot imagina că tot ce n-a fost, a fost, dar am uitat. Și știu că a fost, pentru că a lăsat urme, ca nașterea mea, ca Liviu. Pentru că despre el e vorba.

Tot căutîndu-l așa pe străzi, vedeam zilnic zeci, sute de chipuri. Rotunde, ovale, dure, cu chelie, cu plete, cu zulufi, cu buze schimonosite, cu nas drept, cu pete și coșuri. Fețe care ascundeau un om, de parcă ar fi fost oglinda mea din baie. Mă pregăteam să termin facultatea, ba într-o zi chiar am terminat-o, căci au trecut anii căutîndu-l. Într-o zi, cînd veneam spre casă, am trecut prin toate magazinele care mi-au ieșit în cale, m-am uitat la toate tarabele din drum, nu că-mi trebuia ceva, nu-mi trebuia nimic, ci altceva, cu totul altceva. Veneam spre casă, ca de obicei, prin Complexul Studențesc ale cărui vîrste le depășisem. Mă uitam la tarabagii, la cei care vindeau de toate. Și deodată, am înlemnit, deși îmi vedeam mai departe de drum. Pe o bancă era un tip care m-a privit scurt, s-a oprit din vorbă, a făcut o pauză mai lungă între cuvinte și eu m-am gîndit că e un om bun, dacă mă lasă să trec astfel. L-am privit scurt și am trecut mai departe, simțind că-l știu de cînd lumea și că el mă știe tot de atunci. Dacă era acolo, pe bancă, însemna că locuia pe undeva pe acolo, deci o să-l mai văd. L-am văzut a doua zi, tot cam pe acolo, simțeam că aș putea vorbi cu el despre orice. L-am văzut pe la începutul primăverii, nu semăna deloc a înger blond, era șaten, de înălțime medie, cu ochi căprui, calzi; vindea și el cîte ceva ca să facă un ban. Toate astea le-am aflat mult mai tîrziu, cînd l-am cunoscut. Am intrat în vorbă firesc, m-am apropiat de măsuta aceea mică, plină cu de toate. Nu aveam curajul să mă uit la el. “Căutați ceva anume?!” m-a întrebat cu o voce aproape nefirească. I-am răspuns ceva gen “Nuuuu!!!”, deși eu chiar

căutam ceva anume, ceva ce nu era pe nici o tarabă, asta știam sigur, de aceea am răspuns așa. Mergeam zilnic să mă uit la cărți și casete, și toate cele; el știa că nu cumpăr nimic, că mă uit doar, nu se supăra. Și așa am ajuns să ne povestim o grămadă de lucruri: “Tu, Lucia, gândești toată ziua, da’ habar n-ai ce vrei!”, mi-a zis odată, așa, din senin.

Niciodată nu m-am simțit mai singură ca atunci, mă plimbam aiurea prin Complex, mă uitam în toate părțile, nu-l găseam pe Octav și mă simțeam pierdută. Aveam senzația că e supărat pe mine, pentru că nu vrusesem să vorbesc cu el (eram pur și simplu prea speriată și atunci am preferat să plec, i-am zărit fața nedumerită, dar nu puteam să zic nimic).

Mă învârteam în toate părțile, mă învârteam aiurea și la un moment dat a apărut un grup de vreo patru sau cinci. S-a oprit, nu s-a mirat deloc când i-am zis: “Te căutam.” I s-a părut firesc și mi-a zis simplu: “Păi stau în căminul ăsta.” Mi s-a părut destul pentru o zi, așa că ne-am despărțit, el a plecat cu ei și eu m-am dus în oraș, să cumpăr niște roșii. Mi-era bine, totdeauna când mi-e bine îmi fac o salată cât castronul, de mănânc la ea o seară întreagă.

A doua zi nu l-am găsit niciunde, a treia zi la fel. După mai mult timp, l-am văzut iar și mi-a zis: “Plec acasă, mă las de școală.” Se vedea pe el că are probleme mari, dar nu știam cum să-l fac să vorbească. Așa că iar l-am lăsat să plece fără să întreb unde în căminul ăla... când n-am mai putut, m-am dus acolo și am găsit un tabel cu toate numele, dar nu știam care era al lui, pentru că niciodată nu avusesem curajul să-l întreb. Mă uitam derutată la lista aia, era cam un metru pătrat, împărțit frumos în pătrățele mai mici, în fiecare fiind vreo cinci nume, pe care să-l aleg? Am stat și am citit lista aia de vreo câteva ori, încercând să-mi folosesc toată imaginația, toate lecturile mele se amestecau, căutam toate legăturile dintre nume și personaj, mă gândeam ce nume i-aș fi dat dacă aș fi construit un roman în jurul lui. Și dintr-o dată totul a fost simplu. Era acolo, în centru, scris cu

litere mari, tremurate. I-am lăsat un bilet, acolo în hol, unde se lăsa corespondența, m-am dus acasă și am așteptat, mă gîndeam că s-ar putea să-i fi scris altcuiva și chiar mă distrăm în sinea mea. Peste o jumătate de oră, m-am trezit cu el la ușă, se uita cumva speriat și mi-a zis: “De ce m-ai chemat ?”

Am trăit împreună una dintre cele mai frumoase povești de dragoste, atît de frumoasă, încît nu are nimic deosebit în ea. Totul curgea firesc, nefiresc de firesc : visam împreună, respiram împreună, mergeam împreună, chiar păream unul la un moment dat. Era multă fericire în monotonia asta aparent banală, ne știam toate tainele, călătoream unul prin altul, prin sîngele celuilalt, prin gîndurile celuilalt. Într-o zi chiar m-am legat de un firicel pe care tocmai îl inspira și m-am dus acolo înăuntru ca să văd cum era posibil. Am pătruns încet în templu, printre alte molecule de toate tipurile, m-am ținut bine de o capilară mai frumoasă (așa mi s-a părut mie că era cea mai frumoasă). Am stat un pic să-mi revin; mă simțeam ca într-o catedrală, ca în mica biserică săpată în piatră de la Mont Saint-Michel, numai piatră sfîntă, peste care s-au mai construit două biserici, ascunse sub un castel. Așa mă simțeam și stăteam acolo pipăind viața care trecea pe lîngă mine ca să-l susțină pe el. M-am lăsat apoi purtată prin tot trupul, am văzut fel de fel de culori și păsări ciudate, și fel de fel de imagini cu copii, cu bătrîni, cu un pian care cînta singur. Am văzut cum se naște o speranță, cum se adună apa și pe urmă se învîrtește mereu pînă ce izbucnește un gînd. Am văzut fel de fel de lucruri, mă uitam fermecată și îmi era chiar ciudă pe el, că ascunde toate minunățiile, că nu le scoate de acolo, că nu le poartă pe stradă să vadă toată lumea ce are el. Și chiar i-am spus să nu le mai țină ascunse. Dar el nu știa ce are acolo și chiar mi-a zis : “Tu, Lucia, iar bați cîmpii! Nu-i nimic, decît oase și carne și fibre din astea de mușchi! Și totul poate fi explicat! Hai, tu!, că doar știi! Ai învățat la bio!” Și în momentul acela chiar am urît-o pe profa de bio, că mi-a zis ore întregi că acolo nu e decît un țesut cu mai multe straturi de

celule (da' nu toate). Că nu e decît un metabolism nenorocit și circulația mică și circulația mare și fel de fel de aparate. Și pe urmă le-a desenat ca să mă convingă și eu am crezut-o, pentru că mă privea într-un fel special, clipind des din ochii ei calmi, adînci, de căprioară rănită. Și eu am crezut-o, probabil pentru că așa era cel mai comod și cel mai simplu. Nu mi-a zis nimic de culori și de pian și de toate minunile pe care le văzusem eu acolo înăuntru și eram sigură că le văzusem, așa cum știam clar că nu sînt nebună. Și ca să-i demonstrez toate astea, l-am lăsat să se uite și el în mine, l-am respirat o dată. Dar mi-a fost teamă că nu va găsi nimic. Și cînd s-a întors, mi-a zis : “ Tu, Lucia, știi că ai dreptate! Toți biologii ăștia sînt niște proști. Am văzut tot, dar undeva pe aici (și m-a atins undeva între pleoapa stîngă și tîmplă) era o ușă pe care n-am putut s-o ating, c-a dispărut”. Nu știam nici eu ce era acolo și m-am dus într-o noapte. Am găsit ușa și-am încercat să o deschid. Cineva se opunea din cealaltă parte. M-am infuriat și am început să împing cu furie. Am și țipat și am izbit. Și atunci am văzut un înger blond ; în blugi, cu plete pînă la mijloc. A ieșit calm și mîndru, a pornit înainte cu pas sigur. Știa ce are de făcut. Deodată a aruncat o privire în jur, n-a rostit nimic, dar gestul a fost clar, nu mă văzuse. M-am liniștit. M-am luat după el, mergea la fel de liniștit, n-a schimbat nimic, nu știam despre ce e vorba; nu conta. L-am urmărit cît am putut, apoi l-am pierdut.

După aceea, parcă eram bolnavă. M-am depărtat de Octav. Mi-era teamă să nu descopere locul acela rămas sîngerînd. Într-o zi a plecat. “Tu, Lucia, nu mai pot trăi așa”. Am rămas tristă și pustie, nu mai îmi plăcea nimic, nu mă mai bucura nimic. Rămîneam ore întregi nemișcată într-un loc, cei din jur mă ocoleau, îmi dădeam seama că le era frică de mine. Mergeam des lîngă podul Michelangelo și stăteam așa zile întregi, privind în gol. Îl așteptam. Pentru că el era îngerul meu blond, în el și prin el erau toate. Oamenii începuseră să se obișnuiască cu mine. Chiar fusesem trecută pe harta orașului; chiar lîngă pod era desenată o cruciuță.

“Nu crezi c-ar trebui să te trezești?! Să faci ceva! Stai și te uiți, nu faci nimic toată ziua! Cât crezi că o să mai suport? Și mai gîndește-te și la taică-tu! Că toată ziua muncește ca să te țină pe tine să te uiți la pereți!” Mama era cu adevărat furioasă. Avea și de ce: mă dăduseră afară de la lucru și eu nu făceam nimic, nici nu-mi păsa de asta...Numai că nu mă uitam la pereți, nu mă uitam la nimic. Am tăcut ca întotdeauna. Nici n-aveam chef de ceartă. Vroiam s-o șterg de-acasă. Afară era soare, era cald și eu stăteam în camera mea și -culmea!!!! - cineva mai și țipa la mine! Mi-era tot mai clar că trebuia să-mi iau tălpășița. Îmi făcusem și-un plan și am plecat. Am zis că merg la bibliotecă. “Du-te! Începe de undeva! Înainte măcar citeai, acum nici de asta nu ești în stare! Și să-ți cauți de lucru! Ai terminat o școală, ai o diplomă, de ce stai?” N-am mai stat, am plecat repede. Totul era în floare, era primăvară, Octav plecase de mult, trebuia să fac ceva. Mă plimbam, când deodată am înlemnit: pe partea cealaltă a străzii, dintre arborii plini de frunze roșii, aproape sîngerii, a răsărit EL, îngerul meu blond. Venea spre mine, cu pași siguri. Știa ce are de făcut – “Nu mă doborîți voi pe mine!” M-am luat după el, alergam, mă ascundeam după oameni, după copaci, ca să nu mă vadă. Mi-era teamă să nu se oprească brusc și să traverseze, să vină apoi și să-mi strige în față: “Ce vrei, de ce mă urmărești?” Mi-am dat seama că nu am nici un răspuns și m-am oprit. M-am întors din drum, m-am întors acasă. Trebuia să-mi caut ceva de lucru!... În loc de asta, am început să umblu prin Bănă’ și să văd toți decrepiții ăia, îmbătrîniți înainte de vreme. Curgea berea peste tot, se așezase în straturi groase pe fețele lor altădată tinere, poate și frumoase. Pînă și gîndurile duhneau. Mergeam acolo sperînd să-L găsesc să-L cunosc în vreun fel. În loc de asta, am ajuns să urăsc berea. “Nu știu, că nu i-am mai văzut de mult pe aici. Pe nici unul din gașcă...Păcat! Erau tare drăguți.” M-am uitat la ea ca trăznită, îmi era ciudă că n-am întrebat-o de la început. S-a uitat la mine, a luat sticlele, a șters bine masa și cînd a văzut că nu mai zic nimic, a plecat.

Am început să bat birturile, barurile, bombele și am ajuns la o singură concluzie: omul ăsta nu bea în public, sau nu bea deloc, sau o fi fost la dezalcoholizare, sau, la dracu!, ce mai contează! Așa că m-am făcut copil cuminte, mi-am găsit chiar și o slujbă, oribilă, ce-i drept, bănoasă, ce-i drept! Că doar aveam o diplomă! Aveam un program de robot bine programat. Uneori mai ieșeam cu prietenii în oraș, uneori mai plecam la mare, uneori mai mergeam în vizită. Uneori, foarte *uneori*. De obicei mă sculam la șapte. Îmi beam cafeaua la șapte treizeci, două-trei cești deodată. La opt fără un sfert plecam. La opt și două minute eram la lucru. La zece mîncam un corn. La patru și jumătate eram acasă. La șapte mă uitam la știri, la zece mă culcam. Dormeam fără vise. Uneori mă mai deranjau vecinii, uneori tot programul îmi era dat peste cap. Pentru că se strica liftul. Pentru că ploua. Pentru că mai oboseam. Și-atunci, încercam să evadez. Într-o zi, când chiar n-am mai putut, am făcut explozie! Am aruncat tunete și flăcări! Am plecat în oraș. La dracu' cu sfinții și mironosițele! Am plecat! “Bă, ce faci?” “Merg!” “Hai cu noi, mergem la concert.” Nu mai fusesem la o chestie din asta, rock, din studenție, sau din tinerete, totuna-i! M-am dus; după aceea am mers toți într-un bar. “Ce mai faci, Lucia?” Mă uitam la toți indivizii ăia, cîndva îmi fuseseră prieteni. “Iar te dai mare, tu-intelectuala, și noi-bețivii! Hai, lasă astea, cu noi nu-ți merge, las' că te cunoaștem noi!” M-am retras într-un colț cu Sănduca. Speram ca măcar ea să mă înțeleagă. “Mi-am revenit greu; și acum mă mai gîndesc la toate astea. Dar nu mai pot trăi așa, cred că aș înnebuni!...Știu ce-am pierdut, ce pierd, dar nu mai pot! Era fain în școală, acum gata! Am intrat în turmă”. Mă uitam la toți zdrențăroșii, rockerașii, hipioții care veniseră în bar, după concert. N-aveau probleme: rîdeau, țipau, spărgeau pahare, înjurau sistemul, profii și tot ce se mai nimerea... “Lucia, spune ceva!” Sănduca se uita la mine derutată, chiar speriată. “Ce să-ți zic ? Viața asta, oricum i-aș zice, tot prea frumos i-aș zice...” N-am mai văzut nimic, n-am mai auzit nimic. Dintr-o dată, aveam în față, în spate, în toate părțile, o pleată blondă.

Am încercat să o dau la o parte, să văd cine mai sînt, unde mai sînt. Dădeam șuvițele la o parte și apăreau altele și altele. Cînd m-au văzut așa disperată, mi-au zis: “Nu-i adevărat, viața-i frumoasă”.

“Toți scriitorii tăi sînt niște ratați. Uită-te la ei, nu pot iubi, nu pot nimic! Niște monștri, niște plîngăcioși! Ratați, ca oameni! Nimic nu pot face, nici o rotiță, nici măcar o ciorbă ca lumea!... Uită-te la Bacovia ăsta al tău, uită-te, băi, la el! Uite cum stă în poza asta, că-ți vine să plîngi ” Liviu vorbea de minute întregi, nu-l mai puteam urmări; și nici n-aveam vreo replică. Amestecam în supa aia idioată, doar ca să fac ceva. “Niște tîmpiți care scriu, imaginîndu-și că așa salvează lumea și p-ormă vin și-mi dau mie lecții, că *așa* e bine, că *așa* trebuie! Nu, nu-i așa! Da’ de ce să fie așa?! Că așa zic ei? Nu, eu zic că nu-i așa! Să văd ce o să-mi facă! Da’ ei or să zică: *lasă-l p-ăsta! să-mi termin eu cartea!* și o să scoată un sens din viața mea, c-o să-mi vină să vărs!” Mă uitam la morcovii ăia care nu se lăsau fierți, parcă erau Liviu. “Așa c-apucă-te de scris, scumpo, că-n rest, gata, asta ești! Și lasă dracului oala aia! Cine a mai văzut s-amesteci în ciorbă? Scrie, scumpo, scrie, hai, eu îți zic tot, tot ce e de zis despre mine și tu scrii, ce ți-e frică? N-ai talent?” Mă uitam la el prostită, de unde i-o fi venit ideea că aș vrea să scriu? Am lăsat oala, că deja mă durea mîna, m-am uitat la el, la fața lui, l-am pus să se întoarcă în profil, da’ n-am văzut (ciudat!) nimic deosebit. Și i-am trîntit și o farfurie de supă, cu morcovii ăia, să se descurce cu ei!

Am crezut că o să se potolească, dar nu, a mîncat liniștit, pe urmă și-a aprins o țigară, savurînd totul și privindu-mă din cînd în cînd, parcă adulmecînd spaima. Adevărul e că mi-era frică, știam că va continua, dar nu știam cînd. Ar fi putut pleca în oraș doar pentru a se gîndi la toate astea; cînd colo, s-a ridicat brusc, a mers la bibliotecă și după cîteva secunde a scos o carte pe care a deschis-o de parcă ar fi fost leproasă; și, ținînd-o așa, cu vîrfurile degetelor, mi-a zis: “*Ascultă aici: eu nu cîrtesc împotriva ta, destinule, etern și abstract țap ispășitor al slăbiciunilor omenești, nici nu mă agăț de măgăria și răutatea oamenilor, care au împiedicat înflorirea și rodirea sufletului*”

meu, neîngăduind triumful pe care poate îl meritam". S-a oprit câteva secunde, de parcă n-ar fi găsit ce căuta, deși era totul acolo și eu știam; mi-a privit mirat gestul pe care l-am făcut, i-am luat cartea, am deschis-o la altă pagină și i-am dat-o înapoi. S-a bucurat și a continuat să citească, aproape rîzînd: *"N-am izbutit să fac ceea ce îmi propusesem, n-am îndeplinit ceea ce promisesem, n-am ajuns să obțin puterea pe care am visat-o, dorit-o și urmărit-o ani de zile"*. S-a plictisit, a pus cartea la locul ei și a luat alta, cam ruptă. *"Auzi la asta: dacă pleca uneori în oraș, era pentru că viața ei devenise un fel de cameră părăsită în grabă pe care o regăsești mai tîrziu jefuită de dihania amintirilor pitice... Asta-i despre tine?"* Nu-și putea ascunde bucuria că avea dreptate. *"Ți-am mai spus, tu ai întotdeauna dreptate!"* Mă ura cînd îi trînteam replica asta, așa că a continuat: *"Dacă pleca uneori, era pentru că lumile se prăbușeau cu prea multă viteză în somnul ei chinuit și astfel, ceea ce dimineața părea a fi idee cu articulații coerente și fine, seara era găsit gunoi măturat cu obstinație și ascuns după ușă."* A aruncat cartea, prea ușoară să facă zgomot, iar pe urmă a privit-o de parcă ar fi fost un gîndac. Am pus mîna pe telefon și am format un număr la întîmplare, oricare, numai să scap. Mi-a luat receptorul, avea și altă carte în mînă și a început să declame: *"Am fost asasin de copil. Nu vreau să spun asasin de copii, deși ar fi o idee. Vreau să spun asasin de cînd eram copil, cu alte cuvinte, un asasin care s-a brodit să fie copil, sau un copil care s-a brodit să fie asasin. Alegeți voi ce doriți."* Pe urmă l-a umflat rîsul și a închis telefonul. *"Mai ai multe de-astea?, m-a întrebat redevenind brusc serios. Nu zău, s-ar putea să-mi placă."* Cîteva secunde a fost liniște, am pus cărțile la locul lor, am privit totul dintr-o dată, toate paginile acelea tipărite mai mic sau mai mare, pagini pe care le citisem de cîteva ori și altele neatînse vreodată. Am plecat apoi spre bucătărie și așa, mai mult pentru mine, că el tot n-ar fi priceput, am început să fredonez un cîntec destul de idiot, idiot de tot: *"Hei, Jack Kerouac, I think of your mother..."*

Din bar, n-am plecat împreună. Am băut doar câteva beri și-a dispărut.

Și-atunci n-am mai vrut nimic, decît să plec acasă. “Hai să mergem!” Sănduca m-a privit de parcă n-ar fi înțeles: “Da-i doar două!” Cînd a văzut că n-o scoate la capăt cu mine, a zis: “Știi ce, du-mă la Mac!” Ne-am adunat cît am putut și am pornit-o. Răcoarea nopții ne făcea bine. Am trîncănit întruna, nu prea mult, că am ajuns repede. Am lăsat-o acolo și am pornit agale spre casă. Din centru, de la Maria, am luat-o pe mal, privind luminile căzute în apă, de parcă ar fi fost ziua mea de mîine. Fără să vreau, mă îndreptam tot spre bar; știam că nu mai putea fi nimeni acolo, dar mă rugam să-mi apară cumva în cale. Pășeam aiurea, nu mă uitam în jur, dar nu era nimeni; simțeam că nu mai am vlagă în minte, în trup, că-mi vine să mă întind acolo pe trotuar și să rămîn așa pînă vor trece anii și vor călca peste mine, sau vor pune flori și vor crește doar ele. Mă gîndeam la toate astea și la multe altele, cînd pe partea cealaltă a străzii, pe trotuarul acela întunecat, am zărit ceva, venea dinspre bar, sau ar fi putut veni de acolo. Nu vedeam cine e, deja mă gîndeam că aș putea merge cu el la mare, i-aș putea vorbi chiar și despre Octav, i-aș putea spune tot ce țin ascuns în mine doar pentru el. Am înlemnit. A trecut strada și venea spre mine. “Ciao! N-am știut că ești tu, am trecut aici ca să nu mai fiu singur... Nu vrei să fii prietena mea? Sînt tare singur în seara asta... De unde vii?” Stăteam așa, mă uitam la el, erau prea multe pentru o singură zi, prea multe chiar și pentru mine. “Hai, nu pleca! Stai aici!” Ne-am așezat pe un gard mic, de ciment și am vorbit; de toate. Nu-i vedeam fața, doar părul blond căzîndu-i bogat peste tot, pînă la pămînt. Atît mai știu: vorbeam de toate. Cînd a văzut că tac prea mult a zis: “Hai să te duc acasă.” Am pornit agale, aș fi vrut să nu ajungem niciodată. Copacii erau în floare, am trecut pe lîngă un salcîm, am văzut că merge cu pași siguri. Cînd a văzut că tac, s-a uitat la mine, a deshis larg brațele și a zis: “Hai, iubește-mă, de ce nu vrei să mă iubești?!”

Am ajuns în cutiuța personală trează de-a binelea; și m-am urât sincer, cu metodă, pentru că eram atât de lucidă, încât să știu că nu e frumos să aduci în casă un tip pe care abia l-ai cunoscut într-un bar. Așa că m-am dezbrăcat frumos și mi-am pus o pijama roz, numai bună pentru calmat sau declanșat nevroze, nu mai știu care. Mi-am turnat Cola într-un pahar, pe care scria tot așa, frumos, cu alb pe roșu, sau invers -COKE- , am dat drumul la teleu și când am găsit unii care urlau destul de tare pentru a fi interesant, am dat la maxim și am așteptat. Dar nu mi-a bătut nimeni în calorifer, n-a bătut nimeni în perete și, mult mai grav, n-a bătut nimeni la ușă. Așa că am stins teleul, am stins lumina și m-am culcat. Era însă o stelută pe undeva care nu se lăsa stinsă. M-am întors pe toate părțile, vroiam să dau cu ea de pământ, dar degeaba. Cum mă mișcam eu, ea fugea invers. Și ca să-mi facă în ciudă, s-a împărțit în mai multe și se holbau toate la mine. Am strâns tare ochii, să nu le mai văd și pînă la urmă am ațipit un pic, nu știu cît, m-a trezit ușa liftului, trîntită cu dușmănie. Am vrut să mă ridic, că era oricum lumină și eu ar fi trebuit să merg la lucru. M-am ridicat, dar era o parte din mine care rămăsese lată acolo. Și m-am întins iar ca să fac cumva să iau cu mine și partea aia. Dar nu știam cum, că s-a ridicat deasupra și se clătina îngrozitor. Ca și cum aș fi fost pe fundul unei ape și ea trecea peste mine în toate părțile. Am pus mîna pe telefon , să le zic ălor să nu m-aștepte, să lucreze fără mine. Și eu am mai dormit un pic, pînă s-a dus toată apa, s-a scurs undeva. Și când s-a întîmplat asta, era destul de tîrziu ca să plec iar în bar. Și am fost acolo o zi, două, trei, pînă am început să-i cunosc pe toți. Și cum stăteam într-o seară la masa mea mică, din colț, în orbecăiala aia, că nu știai decît după gust că mai ai ceva în pahar, s-a făcut lumină într-un loc, unul singur, unde era un tip blond, cu plete, care m-a zărit și mi-a făcut semn cu mîna, mi-a zîmbit și după ce a terminat de vorbit cu ăia cu care era, dar pe care nu-i vedeam că era prea întuneric, a venit spre mine și-a zis: “Nu mă simt prea bine, hai să plecăm.”

Stau așa și mă gândesc să caut o continuare și îmi simt timpul scurgându-mi-se prin trup. Ca de obicei, în camera asta e o nebunie, adică sînt de toate și mai ales eu, o chestie bipedă care parcă încurcă lumea. Și de cîte ori nu mai pot, nu mai găsesc, nu mai știu, fac același lucru: înapoi aici, între cărți și postere, între mine și mine. Îmi bag capul în căști și las totul să curgă ca într-o poezie suprarealistă, destul de proastă, dealtfel, viața mea. Acum am stat așa ore întregi, am tot amînat ziua asta, de parcă mi-ar fi fost frică, dar acum totul merge firesc și Liviu îmi curge prin memorie, prin sînge, legat de acel ceva pe care nimeni nu-l poate numi, dar care e chiar viața, adică fluxul ei, adică sîmburele care face totul posibil. Pentru că fără el, eu nu aș fi; și fără mine, nu ar fi nimic, căci lumea asta e așa doar pentru mine. Așa că eu, cînd mă pierd, vin aici și-mi bag capul în căști, așa, în nebunia asta totală. Cîteva luni n-am fost, adică n-am contat, nici aici, nici aiurea, deci eram copil cuminte, roboțel nostim, programat pe mîncat, sculat și alte de-astea faine și sterile, dar azi m-am trezit, de azi, gata!, azi a murit William Burroughs, cineva trebuie să-i ia locul! Și dacă s-ar putea numai cu droguri, alcool și de-astea, ar fi simplu, dar nu e, adică nu e de la ele. Așa că n-am timp de pierdut, doar mi-e foame, dar n-am timp acum. Îmi bag capul în căști și învîrt butonul pînă nu se mai poate și totul se amestecă, numai cu My Dying Bride sau Gathering.

Cred că am băut destul ca să pot continua povestea asta, care doare atît de tare, că îmi vine să urlu și nu trece, deși au trecut doi ani. Doi ani și încă trece doar cu vodcă sau coniac, sau nu știu, că nu trece, doar se duce un pic mai încolo... Oricum pînă la urmă l-am făcut să vină la mine. A fost greu, tocmai în ziua aceea, îl văzusem cu prietena lui, o tipă care mie îmi producea repulsie, dar la urma urmei, cum ar fi putut să-mi placă?! Era cald și am primit un telefon, că eu îl așteptam ca proasta și el a mers la film cu aia. Așa că m-am dus să văd, că n-am vrut să cred, doar îmi spusese că gata, de data asta gata, o terminaseră. Bla, bla, bla, bla! Vorba ceea: “bărbatul se gudură, se gudură și odată

te mușcă.” (ce urît sună chestia asta, dar ce să-i fac?!). Asta e, dacă n-am vrut s-ascult, că mi-au zis toți, dar eu nimic, că-s mai deșteaptă... Aveam motivele mele, nebuniile mele, nu vroiam să cred, simțeam altfel și credeam că lumea simte la fel ca mine. Doar stătusem de vorbă de atâtea ori, pe gardul ăla mic, atît de mic, că nu știu cum puteam sta pe el, am fost de cîteva ori acolo, încercînd să retrăiesc momentele cu el și mi-am adus aminte cum mă privea printre șuvițele blonde și-atît de dese, că eu nu-i vedeam fața, îi cădea pleata peste tot pînă pe trotuar, și din spatele ei îmi vorbea, îmi zicea de toate. Și cînd s-a făcut prea frig, ne-am mutat la mine în bucătărie, stăteam aplecați pe fereastră, privind în gol, cu trupurile atît de apropiate că auzeam cum îi bate inima. Priveam în jur, *cerul înstelat deasupra noastră* și spaima de viață în noi, adică în mine, că lui nu-i era teamă de nimic, doar se bucura că e viu, se bucura și de dureri, că doar mort n-o să le mai simtă. Și-mi povestea de toate, de ai lui, de sora lui mică, o pitoacă pe cinste, de tatăl lui, pe care îl ierta mereu pentru toate, căruia îi găsea mereu scuze pentru tot și toate, de maică-sa (mereu *mică și umflată*, doar *mică și umflată*, care îl bătea cînd era mic, dar pe urmă n-a mai îndrăznit, că o dată a fost destul să-i strige: “Dacă ridici mîna la mine, te rup, umflata dracului!”; și ea l-a crezut, că doar știa ce crescuse.)

Și se uita în jur la ferestrele întunecate, care dădeau în camere mici, în camere mari, unde oameni, trupuri obosite stăteau, dormeau, visau; și el, supărat pe maică-sa, supărat pe toți, striga cît putea de tare, deși era sigur că n-o să-l aud decît eu: “Dormiți, căcăcioșilor? Treziți-vă, băăă! Trece viața pe lîngă voi, puturoșii dracului! Atîta știți: să dormiți!” Și eu stăteam lipită de perete, înghesuindu-mă singură într-un colț, între masă și chiuvetă, cu genunchii strînși, cum stau copiii în pîntecul mamei (poate chiar acolo mă credeam); ascultam tot ce-mi povestea, pînă spre dimineață, cînd mă lăsa să dorm vreo două ore, ca să pot să mă duc la lucru. Și mă simțeam atît de odihnită, că-i dădeam mereu dreptate cînd striga la căcăcioșii ăia. Mă miram și eu că nu mă supăram pe el cînd îl auzeam vorbind atîta

de urît despre ai lui, dar și despre alții, mai ales despre Mihai, care era doar *umflatul dracului*, deși locuise la el și lucraseră împreună, iar Sandu - că doar crescuseră împreună - era doar: “Un prost, habar n-are ce vrea”.

Nu mă deranja nimic la el și asta ar fi trebuit să-mi dea de gîndit, dar nu aveam eu timp de asta, mereu îmi dădeam dreptate, mereu eram de acord cu el. Iar după ce pleca, îmi venea să mă iau la palme, cum putem fi atît de proastă, să cred chiar tot ce spune? Dar seara, adică noaptea, venea iar, pe la unu, două, niciodată mai devreme; și săream din somn, deschideam ușa mai fericită ca oricînd, de parcă numai pentru asta trăiam, ca să mă trezească el din somn. Stăteam de povești pînă spre dimineață, pe urmă mergeam la lucru, veneam repede înapoi, deși știam că plecase, dar aranjam casa, să fie mereu frumos și curat, să nu fiu ca mă-sa. Eram fericită.

Și într-o seară-noapte de-aia, cînd stătea atîrnat de fereastră, s-a întors brusc spre cameră, spre lumea mea și-a zis : “Cineva, acolo sus, a plănuit toate astea. Trebuia să te întîlnesc!”

Au trecut așa cîteva săptămîni, dormeam, vorbeam, lucram, vorbeam, povesteam, dar mai ales, ascultam, ascultam, ascultam... Nu puteam să cred că s-a dus cu ea la film. M-am dus în oraș, încet, pe furiș, cu speranța că cineva și-a bătut joc de mine, că el nu e acolo, în sală cu ea, adică cu oricine, dar nu cu ea.

Au ieșit amîndoi, au trecut pe lîngă mine, eu pe lîngă ei, ca și cum nu ne-am fi cunoscut, ca niște străini, m-am dus acasă și-am strîns din dinți, am pornit iar pe străzi și iar am dat de ei. Liviu s-a albit, dar a reușit să mă ocolească, iar eu m-am dus undeva să beau, orice, dar n-aveau decît Cola.

În seara aceea, s-a mutat la mine, cu haine cu tot, uite așa, SIMPLU, mi-a zis că e cel mai greu moment din viața lui și oricum n-are unde să se ducă.

Era o vreme cînd îmi povesteam totul, fiecare detaliu, cînd rememoram totul, în cele mai mici detalii, puneam totul în ordine, de parcă de asta ar fi depins viața mea, nu uitam nimic, minutele, zilele, amintirile se aranjau frumos. Acum nu mai contează ordinea, acum trebuie doar spus. Unele lucruri sînt doar pentru mine, drumurile spre casă, căutîndu-l, serile în bar cînd nu era acolo, dar știam unde ar fi putut fi și porneam să-l caut, totdeauna mă aștepta undeva și cînd mă zărea, se ridica în picioare și cu tonul cel mai normal, îmi spunea: “Ce-ai stat așa mult?” Poveștile lui, mereu doar poveștile lui despre maică-sa, despre aia mică, despre tatăl lui, doar atunci cînd era trist, doar atunci își dădea voie să-și aducă aminte de el, nu-l văzuse de mult, plecase undeva departe, doar o dată s-a dus să-l caute. (Trenul urma să plece peste cîteva minute, a urcat în primul vagon și a căutat un loc la geam. Era speriat, mult prea speriat pentru a vedea mizeria din vagon, băncile jupuite și murdare. N-avea bagaj, era doar obosit. Blugii începuseră să i se rupă, tricoul îi era puțin murdar și pe deasupra, se mai și zgîriase pe brațul drept, avea de gînd să doarmă, urma un drum lung și nu vroia să vorbească cu nimeni. Îi era dor de surioara lui, el o învățase să își lege șireturile, el a luat-o prima dată de mînă și au plecat de acasă și s-au ascuns în copacul din fața blocului; au găsit un cuib gata făcut și s-au mutat acolo, ca să nu-i mai bată nimeni. Au vrut să își aducă și jucăriile, dar ele nu se făceau mai mici în timp ce se cățarau; și pentru că la un moment dat n-au mai putut să le care, le-au dat drumul, pînă a crescut o grămadă de jucării pe iarbă, niște animale de pradă cu ochi de plastic. Au coborît cînd li s-a făcut prea tare foame, dar cînd s-au întors, n-au mai găsit copacul, doar un ciot nenorocit.

Trenul mergea încet, oprea des, ceea ce îl enerva peste măsură. Gările erau toate pustii, se uita pe geam nu ca să vadă dealurile și casele, se uita mai ales pentru că îi plăcea să vadă reflectate acolo figurile celor din vagon. Erau ca niște stafii în care el punea un strop de viață, gesticulau, dar parcă nu convingeau pe nimeni... S-a trezit brusc, cineva îl zgîlțîia cu brutalitate, s-a uitat buimac la omul din

fața lui și, la început, n-a înțeles nimic, străinul s-a înfuriat tare, i-a mai zis o dată: “Biletul, tinere, ai bilet?” Liviu nu a înțeles întrebarea sau s-a prefăcut că nu înțelege, totuși, când omul acela a devenit prea nervos, i-a zis simplu și clar singurul cuvânt care i-a trecut prin minte: “Nu!” A fost dat jos în prima gară, era un orașel, așa că a căutat o cișmea cum numai acolo putea găsi. S-a spălat pînă în brîu și după aceea și-a spălat și tricoul. Oamenii întorceau capul după el și comentau în șoaptă. Le era frică de el, deși vedeau că e mai mult un copil. Se speriau când vedeau meduza tatuată de pe umărul drept, mai ales că părea vie. Și mai avea și plete, așa ceva nu se mai văzuse în tîrgul lor. O babă și-a făcut chiar cruce. Și atunci s-a urcat în primul tren, numai ca să scape. Așa a ajuns iar lîngă un bătrîn și a adormit legănat de tren și de privirea lui. Când s-a trezit era singur în compartiment, habar n-avea unde se află și atunci a mai mers cîteva ore și apoi s-a hotărît să coboare în primul oraș. S-a plimbat un pic pentru a vedea oamenii și casele, pentru ca ei să-l vadă pe el: un tînăr blond, în blugi, cu plete, un om care era el și numai el. Pe urmă s-a dus la marginea cătunului ăluia cu pretenții de oraș, se uita la mașini, pînă când cineva a oprit și l-a lăsat să urce. Pe înserate a ajuns la capăt, acolo unde era tatăl lui. S-a dus la unitatea militară, avea atîtea să-i spună. “Nu, aici nu e nimeni cu numele ăsta”. A stat cîteva zile în fața porții, pînă la urmă a înțeles: tatăl lui mergea cu trenul, la un moment dat a coborît, ca să vadă primăvara mai de aproape. Și atunci, pentru că era cald și se simțea bine, i-a scris fiului său, pentru ca el să știe toate astea.)

Nu mai îmi aduc aminte multe lucruri pe care mi le-a spus, unele nu mai vreau să mi le spun. Am obosit, pur și simplu nu mai pot, nu mai am curajul să re trăiesc totul. Am riscat și am pierdut, dar am amintiri. Asta e tot. Adică chiar TOT.

Aproape că nu-mi vine să cred! A trecut atîta timp și singura certitudine e că vine iarna. Totul mi se pare lipsit de sens. Mi-a zis că va veni la mine, să stăm de vorbă, iar e în cumpănă și mi-a zis că

trebuie, că are nevoie de un sfat, deci va veni la mine, pentru că îi e greu, pentru că numai pe mine mă are. Asta zic eu, el a zis doar că trebuie să vorbească cu cineva.

Am visat ceva tare ciudat: o pasăre stranie, mică, dar mai mare decât o vrabie, dar mai mică decât un porumbel, cu penaj gri-bleu și în față-alb. Eram în casa bunicilor mei, casa în care am crescut, în camera de la stradă și făceam curat. Cu o mătură dădeam păianjenii jos, pasărea asta stătea cam deasupra ferestrei, totuși parcă mai spre colț.

Am lovit-o de mai multe ori, să o dau jos de acolo. Am lovit-o tare de câteva ori și a căzut în cutia de tablă care era în fața teracotei. Pe urmă am zis către cei din cameră: “Uite, pasărea asta, am crezut că e moartă, dar e vie, vie... Mișcă...” Și ei au zis (care *ei* nu mai știu): “Da, e vie!” Și atunci eu am continuat: “Nu trebuia să dau în ea, e măița, cum de n-am recunoscut-o? Ce tare am dat, oare doare? Oare mă iartă? Oare am omorât-o?” Tot timpul am crezut că fac rău tuturor. “Nu, e vie!, au zis ei. Mișcă!” Și m-am dus să caut apă, să-i dau păsării mele, să-și revină. M-am dus în camera mea și am aranjat totul, cu patul în mijloc și cuvertura înflorată, cam mult mov, întinsă frumos, fără cute. Lîngă sobă era un vas mare, o carafă de argint sau alt metal alb și în ea era apă, apă curată. Cînd m-am întors în camera de la stradă, măița împărțea bomboane, dar nu erau bomboane obișnuite. Avea în mîna un păianjen din care a rupt și i-a dat ei (care *ei* nu mai știu); m-am trezit, sperînd că mă va ierta pentru că am lovit-o. Și speram că și Liviu mă va ierta, nu știam cu ce i-am greșit, dar vroiam să mă ierte, adică să nu se răzbune pe mine.

El nu-și prea mai aducea aminte cînd și cum s-au cunoscut. Și Lucia îi zicea mereu: “Da’ ai promis!” și el habar n-avea de nimic. De cîte ori nu-și aducea aminte ceva, o ura sincer, pentru că ea nu uita niciodată nimic, parcă își nota tot ce se vorbea în jurul ei, avea o memorie oribilă: cu ore de program, cu vorbe auzite în tramvai, cu discuții cu prietenii. Își aducea aminte tot, tot; odată chiar a rugat-o să

mergă la o conferință, ceva despre animale de mult dispărute și ea s-a dus, deși n-o interesa deloc și când s-a întors i-a zis: “Stai să scriu, să nu uit ceva!” Și a scris vreo treizeci sau patruzeci de pagini mari, mari de tot, că pînă la urmă au fost și publicate, așa cum le-a scris ea (le-a trimis lectorului, că el nu mai avea nimic, rămăsese fără bagaje, dispăruseră cumva, în drum spre casă).

Așa că el de asta era nervos : știa că spusese toate lucrurile alea, dar el uitase și ea nu. Nu o făcea din răutate, pur și simplu de multe ori vorbea și uita, ca și cum momentele acelea n-ar fi fost niciodată în viața lui. El avea alte amintiri. Cînd a întîlnit-o în bar, în seara aceea (deși ea susținea că mai vorbiseră și înainte și chiar o dusesse acasă de cîteva ori) , în fine, în seara aia de care își aducea el aminte ca fiind prima, n-avea chef să stea acolo, să bea, vroia să vorbească, să spună tot ce adunase în el de luni, de ani, de mult, despre orice, despre maică-sa, despre sora lui mai mică, despre tatăl lui, mai ales despre tatăl lui, zăpăcitul ăla care se plimba prin țară, care trimitea vederi de peste tot și de niciunde, că ai fi zis că e mereu în vacanță, sau că face turul țării de mai multe ori; și ea l-a ascultat - ghinionul ei- și o mai chema și Lucia, ghinionul ei.

Acum nu prea știa cum o să se descurce, stătea pe malul apei și privea cum se întunecă, n-avea chef să dea ochii cu prietenii ei, vroia să stea mult acolo, pînă se întuneca de tot, pentru ca ea să adoarmă înainte ca el să ajungă acasă, era mulțumit că avea unde să se ducă; știa că pînă dimineață o să-i treacă, dimineața el era doar un înger blond, mereu doar un înger blond.

S-a lăsat de mult întunericul, zăpada atingea cam jumătate de metru, cerul părea senin și el habar n-avea pe ce lume se află. A așezat fotoliul lîngă sobă și, pentru prima dată în acea zi, s-a simțit mulțumit. A privit cu atenție în jur, panoul arăta că totul era în regulă. A deschis cartea și a văzut iar ce a făcut el la un an, pe urmă a trecut mai departe, la momentul în care s-a lăsat de sport, nu că nu-i plăcuse, dar nu mai putea. Știa povestea, îl plictisea întotdeauna, avea nevoie

de altceva, de o viață, a altora, pentru că a lui îi fusese luată. Da, putea spune că era mulțumit, aparatele funcționau normal, era cald, iarna era o poveste.

Găsise cu greu camera asta, deși ar fi preferat o mansardă, îi plăcea să privească lumea de sus, măcar atunci când era foarte obosit, dar era bine, locul era curat și deja omorîse toți șobolanii. Apartamentele erau acum pustii, la ambele etaje, dar el continua să locuiască acolo, sub scară: se obișnuise, oricum sus ușile nu se închideau. În seara aceea avea chef să călătorească peste tot, mai ales în locuri unde nu mai fusese. Putea să se vadă la orice vîrstă și în orice loc, putea să știe și cum se va termina povestea asta și cum se va termina iarna. Dar nu îl interesa viitorul, s-a ridicat brusc și s-a dus să aranjeze cablurile. A verificat legăturile și a început să întindă sîrmele alea greoaie, care legau panoul central de niște borcane ciudate, un fel de coloane, borcane incolore că nici nu le vedeai, dar erau pline cu un fel de apă ciudată, o plasmă, ceva ce nu putea fi găsit în altă parte. Pe fiecare era o etichetă, un nume de fată, iar în apa aia erau un fel de homunculi, ceva ce nu se vede decît la o ecografie, ceva ce nu poate trăi fără trupul care le va da viață, fără borcanele acelea, fără Liviu, care avea grijă ca totul să funcționeze perfect.

Acum rămăsese cu un cablu în mînă, iar privirea îi cădea în gol, era seară, era bine; și-a trecut mîna prin păr, dar și-a retras-o speriat, uitase că s-a ras, mereu uita. Bluza îl strîngea mai ales la gît, din ce în ce mai tare, chiar făcuse unele cerculețe așezate frumos peste guler. Începuse să se schimbe, deși parcă numai el observa asta, prietenii nu ziceau nimic, de parcă pletele ar fi fost tot acolo, de parcă ochii lui ar fi fost tot blînzi. E adevărat că nu prea mai avea prieteni, unul chiar murise cam ca un prost, s-a aruncat pe geam, fiind sigur că va zbura, chiar așa a și strigat: “Zborrr!” și apoi s-a izbit de sol, a făcut și o groapă acolo, groapa lui, că nu a mai trebuit decît să-i pună o cruce și să-l acopere cu pămînt.

Stătea așa cu cablul în mână, gândindu-se la toate astea și la multe altele. La un moment dat a tresărit, nu știa cât timp trecuse, n-avea nici un ceas în casă, doar o pendulă veche, care nu mergea, pur și simplu îi rupsese el un arc. “M-am blocat și eu în locul ăsta!”, spuse mai mult pentru sine. Deocamdată avea destule senzații, destule sentimente și uitări, dar mai ales avea borcanele alea, avea trupurile din care încolțeau propriile-i vieți.

Deodată a tresărit, ținea cablul în mână, era în genunchi, în mijlocul camerei și ceva i se urca pe spate, a simțit chiar cum i se încolăcește în jurul mijlocului și cum i se urcă încet pe mâini. A vrut să se ridice, dar s-a scuturat cu teamă, adevărul e că era mai mult decât îngrozit. “De unde e iedera asta, ce e cu frunzele astea?!” Privea năucit, nu înțelegea de unde apăruse planta asta oribilă care se întindea peste tot. A început să se dezmeticească, s-a ridicat brusc și, furios, a început să rupă frunze și tulpini, parcă își ieșise din minți. Răsturna tot, rupea tot. A început să caute tulpina din care venea totul, toate ramurile alea tinere. Tot căutând, a ajuns aproape de borcane, luase o foarfecă și tăia tot, pe covor erau numai frunze. Planta venea dintr-un borcan, de asta era sigur, se uita buimac, a găsit și o grămadă de pagini scrise frumos, nu era scrisul lui, doar povestea, povestea era și despre el. Iedera venea din borcanul de lângă foi, nu pricepea nimic, toată coloana era învelită în frunze. A început iar să taie tot, pînă a dat de rădăcini, le ura, dar a rămas nemișcat : acolo, înăuntru, nu mai era nimic. Înainte de a cădea în plasma aia pustie n-a mai avut timp decât să-și șoptească: “Unde naiba-i Lucia?”

Avea tot timpul o altă variantă pentru cele petrecute între noi, aproape că mă credeam nebună, nu mai eram sigură de nimic, nu mă lăsa să fiu sigură de nimic. Mult timp repetam totul doar pentru mine, doar așa, ca să văd dacă uit ceva, mă gîndeam că o să uit doar ceea ce n-a fost, deci, ceea ce îmi amintesc, a fost. Gîndurile mi se amestecă, totul mi se amestecă. Nu-mi aduc aminte să-mi fi fost vreodată altfel... Un gînd simplu pe care îl am în minte de vreo două zile. Mă

uit în jur și îmi zic: “niciodată altfel”. Gîndesc fragmentar. Nu înțeleg decît de aici pînă aici. “Dacă vrei, eu îți spun tot și tu scrii. Va fi cartea ta... Ți-e frică? Ce, n-ai talent?”

Mi-am adus aminte ce mi-a zis de la început, că numai ratații pot să scrie și atunci m-am hotărît să mă ratez pe cinste. Era unul, de cîte ori îl vedeam pe stradă trebuia să-l ocolesc cinci străzi că mirosea a ceva ciudat, nimeni nu știa cine era cu adevărat. De obicei lăsa deschisă ușa liftului și trebuia să urc pe jos pînă la șase. Cînd n-am mai suportat i-am spus administratorului și mi-a răspuns dezarmant de simplu: “Poetul...da, el desigur, o să-i spun, dar nu o face din răutate, așa e el.” L-am crezut pe cuvînt și pe deasupra mi-a fost chiar jenă, cum să-i fac scandal pentru o ușă de lift?! Pe urmă am mai cunoscut și alții, unul era mereu beat, scria și era chiar o celebritate locală cu premii naționale (adică locale un pic mai mari) și era mereu beat de nu se vedea om cu persoană, și asta mi s-a părut simplu, așa că m-am apucat de băut. *What work for them might work for you...* Că pînă și paginile astea sînt o formă de masochism... Drept pentru care tai cu furie din salamul ăsta, mă uit ce ușor trece cuțitul prin tot ce odată era viață și mănînc cu furie, în timp ce mai rad o vodcă să văd dacă merge, să văd dacă pot să scriu după aia... Și acum scriu, că tot n-am ce face și mă gîndesc că tot ce a fost, a fost, ce sens mai are să mi-orlăi ca o proastă, altădată să deschid ochii, că tot nu folosește la nimic, dar măcar o să văd și eu cum cad, nu numai alții, care acum se uită la mine și-mi zic “De fapt nici nu te-ai lovit prea rău”. Și ca să mai îmi treacă toate astea... isteriile, durerile, dracu’ știe ce-o fi, că mi-e bine, scriu în timp ce cu un ochi citesc cu atenție dintr-un roman alb și cu alt ochi mă uit la teleul unde e fotbal între unii galbeni și alții albaștrii. Ce bine e să nu-ți pese cine sînt ăștia toți, ce vor ei de la tine, în timp ce tu furi tot de la ei, vezi, auzi, simți, dar nu doare, că nimic nu e al tău, ci al pagini pe care o scrii.

Merg așa aiurea pe străzi și mă gîndesc la ratare, mare brînză, unii fac scaune, alții scriu, tot aia e, nimic nu salvează, nimic nu

înnobilează. Parcă eram în cameră. Cum am ajuns aici? Nu știu nimic, dar merg fără să-mi aduc aminte de unde am pornit.

Visam cu ochii deschiși și nu dormeam decât după ce clădeam lumi în care credeam, așa cum unii cred în Fata Morgana. Când aveam vreo trei-patru ani nu vroiam să dorm pînă nu-mi vedeam spiridușii amestecați cu demonii. Credeam despre mine că sînt prietena lor, credeam despre mine că pot să îi chem în ajutor. Credeam în poveștile mele, pe care mi le scriam singură, dar nu le puneam pe hîrtie, ca să nu le știe și alții. Eram rea și egoistă, eram mică și neajutorată și, dacă mă gîndesc bine, nici nu m-am schimbat prea mult.

Îmi caut scuze, asta e! Adică, dacă n-a fost așa, trebuie să fie un motiv pentru care am crezut că a fost așa! E un lucru care s-a întîmplat, deci îmi pot imagina că a fost într-un fel. Îmi pot imagina că tot ce n-a fost, a fost, dar am uitat...Și știu că a fost, pentru că a lăsat urme, ca nașterea mea, ca Liviu. Pentru că despre el e vorba.

Aproape că știu: asta e singura salvare, să spun tot, fără să-ncerc să-nțeleg. Mai întîi să scriu tot. Dar chiar și-acum, gîndurile îmi zboară aiurea. Îmi aduc aminte, dar nu simt că-mi aduc aminte. Pur și simplu, îmi aduc aminte. Culori, gesturi, vorbe, trupuri. Dar nu și trăiri, doar o gheară ce mă sfișie. A cui e? Ce vrea de la mine? Asta e singura salvare: să scriu tot.

Mi-a dat telefon să se scuze că nu a trecut ieri. A zis că vine mîine, l-am rugat să vină joi. A sunat pe la unu, și-a dat seama că nu sînt singură, mi s-a părut destul de beat, nu m-a mirat deloc chestia asta, așa cum de la o vreme nu mă mai miră nimic.

Vise multe și ciudate, așa sînt noapțile și zilele mele. Oricum ultima oară mi-a adus flori, le țin pe masă, aproape de mine, de sufletul meu. Le simt mirosul și îl simt pe el. "Nu te manipulează?", am fost întrebată sec, atunci cînd am pomenit florile.

Afară ninge, ninge în cel mai oribil mod cu putință. *Înnebunesc!* (și nici nu știu dacă îmi pare rău). Adevărul e că ne-am distrage

amîndoi, el a știut asta de la început, eu nu vreau să cred nici acum, cum n-am vrut să cred niciodată. M-a rugat să nu-l desconsider, m-a rugat cu o voce pierdută, o voce de om speriat, trist. Nu știu dacă îi pasă cu adevărat, uite asta nu prea cred. “A fost tai-că-meu, i-am zis tot ce n-a auzit el în cincizeci de ani. I-am zis tot!”. A plîns apoi în brațele unui prieten, unul masiv, care-l ținea ca pe un copil și el plîngea ca un copil, ca un copil care el n-a fost. (Adevărul e că ninge ca în povești, cu fulgi mari, albi și pufoși). S-a bătut cu cineva, zice că și-a băut mințile, “aveam creierul în alcool”. Ei l-au iertat, el nu se iartă. “Astea nu erau în plan, dar nu, că trebuia să se întîmple!” Mă uitam la el, mă uitam la ochii lui de aceeași culoare cu părul și barba, mă uitam la florile astea și mă gîndeam că o să mă trezesc să plec la lucru.

L-am privit apoi pe geam, cînd a plecat. Mergea încet, cu mîinile strînse la piept, gînditor. Umbla așa pe străzi, gîndindu-se la el, simțind că începe să-i urască pe toți, pentru că nu-l lăsau să treacă mai repede, pentru că aveau cămăși albe, pentru că aveau un ruj prea strident, pentru că aveau mașini luxoase, pentru că erau ei. Și atunci s-a gîndit că ar putea încerca și el. Și ar putea începe prin a fi el.

Cînd vedea un om, încerca să vadă dincolo de pielea aia lunecoasă ori rîncedă, dincolo de carne, vroia să vadă sufletul, visa o lume în care sufletul nu era ascuns. Oricum, el nu-și putea permite să fie altfel, iar Lucia nu avea decît să creadă ce vroia. Și mai apoi, să se descurce!

(“Toți sîntem rezultatul prietenilor pe care i-am întîlnit și al întîlnirilor pe care le-am ratat”. Asta de la Pleșu o știu. Și mai zice el: “Toți trăim în epoca pe care o merităm și care ne trebuie”. Și ce are asta cu cartea mea? “Better to feel something than nothing”. Asta e dintr-un film, asta da.)

Cînd mă gîndeam la el, sau la noi, îmi dădeam seama că vorbea tot mai rar despre ai lui, că aproape nu știam mai nimic despre trecutul din care venea. Știam doar că era născut în octombrie, un octombrie

mai frumos ca oricînd. Vara se prelungise nefirec, iarna era mai aproape, dar nu se simțea deloc. Maică-sa nu se bucurase deloc... îl înjura într-una, de la început, de cînd el a prins viață și stătea ghemuit acolo, înăuntru, nemișcat aproape, fiindu-i deja frică de ea. Știa că o chinuia și că ea nu-l va ierta niciodată, dar nu avea ce face, numai că nu mișca și încerca să se nască la timp. A fost o zi frumoasă atunci, asta știa sigur; în rest nu-și mai aducea aminte mare lucru. Nici despre copilăria lui nu știa prea multe, fusese mult prea scurtă și își dorea mult să uite și atît cît a fost. Într-o seară, maică-sa era mai beată ca de obicei și mai mirosea și a transpirație, așa că a zis : “pînă aici!”. Și a plecat, doar ca să plece. Hoinărea prin oraș ,dormea pe oriunde, într-o seară a ridicat pentru prima dată un capac și a coborît în canal, deschizînd porțile unei lumi în care vroia să se uite. A coborît încet pe scărița de metal, a pus piciorul cu teamă, pe ultima treaptă și, oricît s-a ferit, a nimerit tot într-o băltoacă. Îi era tare frică, își auzea inima bătînd, se amestecau o grămadă de zgomote , dar nu se vedea nimic. A simțit cum cineva îl prinde de braț și o voce hodorogită i-a zis: “Nici nu știi de cînd aștept aici”. Străinul l-a privit cu atenție, Liviu era un puști blond, cu părul căzut dincolo de umeri, avea o privire dîrză și, mai ales, semăna cu un om care nu avea ce să caute în acele locuri, părea că vine dintr-o insulă a fericiților. Străinul a fost desigur mulțumit de ce a văzut și, pe tonul cel mai firesc, i-a zis: “Pe mine mă cheamă Damian și sînt stăpînul acestei lumi.”

A stat acolo zile întregi sau poate ani, a învățat multe lucruri, mai ales ce trebuie să facă pentru a rezista, pentru ca totul să fie în el și prin el. A plecat într-o zi în care soarele pătrundea adînc în canale. Damian nu l-a oprit, doar i-a zis: “Da, e vremea să-ți vezi de ale tale. Ia cartea asta, o să te ajute!” Cînd a ajuns sus, a început să o răsfoiască, dar paginile nu semănau cu nimic din ceea ce știa el, iar literele erau ciudate. S-a dus în primul birt și, pentru prima dată în viața lui, s-a simțit maică-sa, habar n-avea pe unde să o apuce. Îi era rău, îi era somn și nu avea pe nimeni. Se gîndea la toate astea și la multe altele, se gîndea la sora lui mai mică, se gîndea că aici nimic din

ce știa el nu ajută. Și atunci a scos cartea din buzunar, a scuturat-o de praf și ea a început să crească, s-a făcut mare, tot mai mare, pînă cînd a început să înțeleagă ce scrie acolo, doar pentru el.

A început să bată birturile, barurile, unde se simțea tot mai bine, în fum și vodcă, în durere și ură; se uita la toți ratații ăia, cîndva fuseseră tineri și furioși, iar într-o zi va fi ca ei. Nu-i părea rău și, oricum, n-ar fi avut nici un rost. De fapt, se ducea acolo mai mult ca să se uite la ei, să se bucure că era tînăr și că într-o zi le va semăna; știa ce-l așteaptă și nu îi mai era frică. Privea chipurile acelea care brusc îi păreau ciudate și încerca mereu să-și imagineze cum arătau camerele locuite de acele mutre nerase, îmbibate de alcool prost, cu miros înțepător. Era convins că un chip șters, obosit vine dintr-o cameră întunecată, cu ferestre murdare și fără oglindă, sau cu o oglindă veche, scrijelită peste tot, o oglindă care aproape că refuză să mai reflecte ceva.

A închis ochii pentru cîteva secunde pe care le-a dorit cît mai lungi. Știa că, dacă va reuși să-și imagineze ceva frumos, acel lucru se va lipi de memoria lui și va rămîne acolo, ca și cum ar fi fost. Asta dorea: să ia cartea în mîini și să o taie în bucăți mici, mici de tot, iar apoi să lipească bucățile, la întîmplare, pe o foaie albă, ruptă și ea dintr-un bloc mare de desen.

Au trecut anii fără să-și dea seama. Îl visa tot mai des pe Damian, sub toate formele, dar mereu îl recunoștea și era tare furios că nu-l lăsa în pace. Îi era ciudă pe el și odată chiar a încercat să scape, a luat cartea și a rupt-o în bucăți mici și s-a culcat iar, acolo, sub scara unde se ascunsese de mai mult timp. Dimineața n-a văzut decît o măsuță mică și deasupra o carte imensă, cu o copertă aurie, focul ardea în sobă și toate păreau ale lui. A adormit fericit, iar cînd s-a trezit, era tot sub scară, iar în jurul lui erau numai cărți rupte și chiar se întreba unde găsisese atîtea cărți. Cum n-a găsit nici un răspuns, s-a ridicat de acolo și-a aranjat pletele și a pornit-o iar pe străzi, asta făcea mereu, pe urmă mergea într-un birt și zăcea acolo pînă îl dădeau

afară. Când a întâlnit-o pe Lucia, nu mai aștepta de mult ceva nou. Când a auzit-o rostind: “Viața asta, oricum i-aș zice, tot prea frumos i-aș zice”, s-a gândit mai întâi la el și pe urmă a făcut singurul lucru care i-a trecut prin minte, s-a aplecat asupra ei și i-a zis direct, de parcă ar fi cunoscut-o de când lumea: “Nu-i adevărat, viața-i frumoasă!” Și când a văzut că ea tace, s-a gândit că e un semn bun și a continuat: “Dacă dai o bere!”

Împreună formam un cuplu ciudat și cei din jur simțeau asta altfel decât noi. Mă aruncam întregă în acest vârtej, fără să mă gândesc la ce ar putea urma și fără să mai caut începutul. De obicei eram liniștită, mă plimbam și îmi continuam drumurile, de fapt nu era deloc așa, dar acum tot nu mai contează. Pentru cei din jur păream destul de liniștită, pluteam de fericire, pe urmă eram mai disperată ca oricând. Împreună însă formam un vârtej amețitor, o nebunie totuși albă, o spirală care se amesteca amețitor, parcă rotindu-se, parcă zbătându-se. Eram un vârtej alb, semănam cu o constelație, ceva parcă ne depărta și vedeam o linie verde așezată între noi, dorind să rupă spirala în două. O bucurie a distrugerii și o fericire a ei, inexplicabile, formau un vârtej alb, ca o distrugere.

Când trecea amețeala și aveam puterea să privesc în jur, îl vedeam pur și simplu transformat din albastrul care era într-un curcubeu, care se deplasa mereu, se rotea amețitor, devenea o mare de roșu, o zbatere de roșu infinit.

Și într-o seară, când nu mai era nimic de spus, când orașul dormea și după ce le-a mai strigat ăloră că dorm ca niște tâmpiți în loc să trăiască pentru că oricum nu prea mai aveau mult timp, că trece viața pe lângă ei și ei dorm ca proștii, am văzut că roșul în care se transformă e mai curat ca oricând. Și atunci s-a întors calm spre mine, a ezitat un moment, dar în final s-a hotărât: a închis fereastra, și-a aprins o țigară și cu tot calmul său a rostit o frază la care s-a gândit mult, sau poate o auzise el, rostită de vreo jună, o chestie simplă care

suna așa, ca într-o romanță. “Nu plînge, oricum îmi pare bine că am făcut parte din viața ta!”

Acum scriu altceva, ceva interesant, ca de obicei - caut o continuare. Gata, am găsit-o!... Na, că am pierdut-o iar! (Mă distrează faptul că vreau să scriu despre mine, dar nu am curajul să spun tot ce gîndesc, să spun tot despre mine, despre cum mă văd eu, nici măcar să sugerez, nu cumva să mă jignesc, nu cumva să mă neîndreptățesc și eu, nu cumva să zică alții: “uite și la asta! cin’ se crede?!”)

Așa că ascult Melissa, numai Melissa, ca în seara aia în care a venit Liviu, blond, puternic, cu tot cu bagaje, era lumină, numai lumină, tot timpul mi-l amintesc numai în lumină. Avea o cămașă în carouri, cu verde și albastru, cu puțin galben și cu și mai puțin negru, fără mîneci, le tăiase el. Era vesel, era EL, că doar de asta am vrut să-l cunosc; și nu m-a dezamăgit niciodată, nici atunci cînd mi-a dat una de nu mi-am revenit nici azi, dar e drept, a zis că da, că nu are de ales.

În rest, am tot timpul am vise ciudate, cu călugări și nebuni, cu cetăți și case de piatră, dar pe care le pun mereu în aceeași ordine... Sînt mereu aceleași străzi, sînt mereu aceleași orașe, necunoscute, neumblate vreodată. Eram sigură că nu există, că nu erau decît ale mele. Aș putea oricînd să închid ochii și să revăd o stradă lungă, coborînd în pantă, pînă la un pod de piatră peste o apă care a secat, sau poate nici n-a fost.

Adevărul e că nu mă suport, nu mă mai suport și mai am atîta (!) timp de stat cu mine! aș vrea să plec și eu, cum au plecat alții.

Mîine începe un an nou/vechi/ totuna. Aș putea bea un pahar de șampanie, să sărbătoresc ce?! Plecarea lui Octav?! În noaptea asta o să fiu singură, așa că toate sticlele astea sînt doar pentru mine.

Vorba aceea: “*să acceptăm evidența*, nu știi să trăiești, degeaba te zgîiești în oglindă, degeaba ridurile, degeaba rînjești; nu știi nici măcar că exiști, degeaba viața la capătul simțurilor; degeaba, piticuțo, degeaba te îngîină ecoul că pînă și urma ți-a uitat numele. Gata, asta ești!”... Parcă n-ar fi vorba despre mine.

Acum mă uit pe geam și mă mir cîte ferestre pot fi semiluminate, ăștia chiar se bucură! Teleul merge, cîntă una nu știu despre ce, nu-mi pasă. Mi-am aranjat frumos camera mai mult de frică, să nu se supere anul ăsta pe mine, că nici n-a venit bine și plouă. Octav a plecat, l-am căutat în tot orașul, nu s-a mai întors, nu mai contează, oricum în ultimul timp eram mai mult doi străini, de ce să mai fi venit?! Oricum sînt singură și e noaptea de anul nou, așa cu litere mici. Am un pustiu în mine ori de cîte ori ceva îmi aduce aminte de momentele în care el exista, chiar dacă în acel moment nu era lîngă mine, doar aproape. Mă simt pustiită, așa nu se mai poate, deci să bem precum Gargantua și să rîdem tot ca el, mai mult de necaz, nu contează, să rîdem deci. Mă uit la televizor, cerul e plin de stele și din cînd în cînd se aud pocnitori, petarde și se văd artificii mici, care parcă se răzvrătesc și nu vor să izbucnească. Mi-e somn, îmi cad ochii în mine de somn, mă uit pe fereastră, e destul de întuneric dar se vede bine în jur, se aude marea, dar nu pot s-o văd, eu am o cameră în aripa mică, cu un pat dublu deși nu-mi trebuie, cu draperii mov-albăstrui, sau cel puțin așa par pe lumina asta, afară e cald, mă aplec un pic peste pervaz să simt briza, văd un val care se izbește încet de zid, aici în spate unde sînt eu, pare mai mult o baltă neliniștită dar e marea, o simt și o aud, mă calmează mereu. Mă aplec în afară să aud și să simt mai bine, brusc totul e tulburat de un tip care vine în mare viteză și se aruncă în valurile care dintr-o dată sînt mari, albe și frumoase; e urmat de o fată superbă și amîndoi sînt veseli și sar în valuri, privindu-i mă simt și eu mult mai bine, e cald, e vară și nimic nu mă sperie. Tipul are un păr ciudat, e brunet și înalt, ea e blondă și subțire, rîd amîndoi, la un moment dat mi se face frică și atunci apare un nebun, un polițist cu baston cu tot, se repede ca un apucat la el și îl bate fără milă, nu știu de ce mi-e frică, mă retrag în cameră, mă ascund, dar aud pași pe hol, e noapte, ar putea fi oricine deși n-ar trebui să fie nimeni, mă duc repede la ușă, încerc disperată să văd ai cui sînt pașii care se apropie, încerc disperată să acopăr gaura cheii, dar nu pot că se face tot mai mare și coboară tot mai jos de parcă ar vrea să înlocuiască toată ușa,

mă trezesc îngrozită în camera mea, cu geamul deschis și cu iarna alături, teleul merge a proasta și unii se bucură că e revelion. Singura bucurie sînt imaginile de la Köln, anul nou întîmpinat în centrul orașului de niște oameni care știu că viața e una singură. Artificiile sînt superbe; roz-violaceu, albastru și verde se amestecă cu bucuria lor și lacrimile mele. Schimb canalul că nu mai suport și dau de o reluare video music awards. Îmi imaginez cum ar fi să iau un asemenea premiu, le iau pe toate și mă culc sau adorm după atîta plîns și șampanie, la un moment dat mă cuprinde o frică imensă, aud niște voci, niște bolboroseli ciudate, nu știu de unde, parcă din apartamentul de jos, cineva se ceartă, nu sînt de acolo, parcă de lîngă ușa de la intrare, dacă sînt hoți? , chiar mi-e frică, mă ridic încet și merg la ușă, îmi lipesc fața de ușă, mă uit pe vizor dar nu văd nimic, lumina pe hol nu e aprinsă, gemetele se aud la intervale inegale, acum îmi dau seama că cineva doarme pe scară, mai sus, lîngă ușa de la spălătorie, mi-e frică, gemetele sînt îngrozitoare, parcă omul ăla ar fi gata să moară, ce să fac?!, mă întorc la mine în pat, închid ochii, ațipesc, dar gemetele mă trezesc din nou, sînt puternice și desperate, un om e la necaz și eu vreau doar să dorm, în timp ce alții se bucură că a mai trecut un an, e plină lumea de idioți. Aud pași, mă duc repede la ușă, privesc pe vizor, un nenorocit stă lîngă lift, așteapă liniștit, nu mai geme, dar e foarte zgribulit, urcă în lift, gemetele au încetat, așa că somn ușor!, adorm repede și mă trezesc într-o lume ciudată, ciudat e că sînt veselă, mă simt bine, am în brațe un copil, al meu, un copil care seamănă cu un buchet de flori, pentru că sînt trei siamezi, de fapt un trup care se desface în trei, iar capetele stau aranjate frumos, cel din mijloc e ceva mai înalt, se ridică spre mine, parcă ar vrea să mă muște, mi-e frică, mă trezesc îngrozită, obosită, de parcă visul mi-ar fi luat și ultimele puteri, renunț la somn, aprind iar teleul și mă minunez văzînd că e abia trei, oamenii încă mai chefuiesc, “uite ce frumos e cerul!”, mă întorc spre Liviu, iar el îmi zîmbește pur și simplu, privind spre cer. Vreau să-i mai spun ceva, dar cînd mă întorc spre el îmi dau seama că nu e acolo, nici n-a fost, iar acum, cînd mi-e clar că Octav nu

mai vine, ar trebui să fac ceva să schimb situația asta. Și ce pot face decât să plec după o nălucă.

În loc de asta, m-am dus la un concert Guns'n' Roses. Normal. Adică, unde altundeva aș fi putut să mă duc? Chiar i-am speriat un pic pe toți, că am plecat și nici nu aveam pașaport, oricum s-a făcut o listă comună și asta a fost... Simțeam că se termină și viața și timpul, tot. Nu prea aveam prieteni, chiar n-aveam. Vroiam să plec pentru că simțeam nevoia să fac o nebunie, una mare de tot, ca la sfârșitul lumii. Aproape că nu mă mai interesa nimic cu adevărat, simțeam că se termină și trebuia să fac ceva, un lucru pe care să-l țin minte, să am o amintire în care să m-ascund la greu.

Am plecat într-o dimineață frumoasă din parcare de la hotel Timișoara. Mă uitam în jur, nu cunoșteam pe nimeni, doar pe cel care ne va fi ghid. Nu venise încă, așa că m-am așezat pe bordură, pur și simplu, fără să mă uit unde stau, așa cum făcusem de multe ori în liceu, o perioadă groaznică a vieții mele, atât de urâtă încât nu o să vorbesc niciodată despre ea. (Am băut prea mult, așa că nu pot să continuu nimic, mă opresc, doza letală și doza optimă nu e totuna, adică prea mult nu e totuna cu suficient, oricum niciodată nu nimeresc doza exactă, e sau prea mult sau prea puțin, adică sau doare foarte tare, sau nu sînt bună de nimic, iar l-am sunat pe Liviu și n-am vrut, zău că n-am vrut, deși am senzația că fac toate astea doar ca să am curajul să-l sun pe el, nu ca să scriu, la dracu' cu scrisul! cine o să citească?, am fost în librărie și am văzut că e plin de cărți, pe unele stă praful mai ca la mine acasă, stă acolo și nu-l deranjează nimeni. Așa că mă culc...). Am visat ceva atât de ciudat: eram într-un magazin, deși semăna mai mult cu noul magazin de muzică, ăla nou de la Bega. Aveam trei cărți în mână, vroiam să le cumpăr dar nu prea aveam bani. Încercam să fac o selecție și am început să le răsfoiesc. Una dintre ele am lăsat-o urgent din mână, avea coperti mov și toate paginile, dar absolut toate paginile erau negre, cu chenar alb, frumos, pe margini.

Mi s-a făcut frică. M-am trezit brusc și n-am mai avut curajul să închid ochii.

Am plecat într-o dimineață de mai, era cald și mă simțeam destul de bine, am plecat cu cel mai urât autocar din cele care plecaseră în dimineața aceea din același loc. Era vechi, un model antic și de demult, vopsit în albastru, dar pe alocuri se vedea rugina. Eram singură și m-am așezat frumos pe două locuri, oricum erau destule libere. Mă uitam cu uimire în jur, erau unii atât de mici, păreau elevi în primii ani de liceu.

Aveam cu mine de toate, dar mă uitam mai mult pe geam, mă uitam la chipurile ghicite acolo, mă uitam la locurile acelea pe care le vedeam pentru prima oară, deși mai trecusem pe acolo, dar era noapte și mergeam spre Franța. Trecuse un an și mai bine de atunci, acum nu mergeam așa departe.

Am ajuns spre după-amiază la stadionul unde era concertul, dar nu puteam intra, porțile erau încă închise. În jur era plin de rockeri care vorbeau într-o grămadă de limbi și păreau că se înțeleg foarte bine. Era o lume frumoasă, cu nenumărate tricouri care-mi luau ochii.

Nu știu de ce, de obicei lumea mă ocolește cu grijă după ce descoperă cu oroare acest mic accident din biografia mea : că-mi place rockul, adică cum?, ăia care urlă și nici nu se spală, uite așa, se uită ca la un animal. Ce să le fac eu?! Îi las și trec mai departe. Dar a plouat atât de tare încât hainele s-au uscat doar după ce am ajuns acasă, a doua zi dimineață, cu un soare superb, cu o primăvară la răscruce, m-am culcat fericită, mă uitam la lucrarea de diplomă, neterminată firește; și mi-am zis doar: “fie ce-o fi”. Acolo priveam uimită scena, mă uitam la tot ce mișcă, mă uitam la panourile acelea uriașe, unul era chiar în fața mea, ascultam cât puteam asculta, eram așa de fericită că nu conta nimic, nici măcar singurătatea. Un lucru știu sigur, nimeni nu a plecat, nimeni nu a fugit din ploaie și oricum *despre lucrurile despre care nu se poate vorbi, ar trebui să se tacă*. În fericire omul e tot

singur. (Ce tîmpenie am scos din mine, da' cum nu-i singura pot s-o las și p-asta!)

Mă uitam la Axl, mă gîndeam cît e de fragil, avea niște ghetuțe de copil și el părea un copil într-o lume care nu pricepe nimic, doar îl servește celor flămînzi. Mă gîndeam la Liviu, care nu avea nimic din toate astea, doar superba trufie a celui care se simte de neînvins. Mă gîndeam la toate astea în drumul de întoarcere, pe o ceață infernală, cu un autocar rablagit, un drum de coșmar, cu ochii mai mult închiși, din care m-am trezit într-o groapă, a noastră a tuturor. Mă gîndeam că nu s-a schimbat mai nimic în 24 de ore, SAME SHIT DIFFERENT DAY și că la urma urmei asta e!

De multe ori stăteam de vorbă în noapte și simțeam cum îl durea sufletul, atunci cînd își aducea aminte de ai lui, de sora mai mică și de tatăl lui, cel plecat pe undeva prin țară. “N-o să-ți vină să crezi, dar mi-e dor pînă și de maică-mea, așa cum e ea!” Și eu îl credeam, pentru că era aîta de trist și oricum credeam tot ce spune, mă gîndeam că ar fi putut fi altfel, cu totul altfel dacă n-ar fi fost maică-sa. Liviu mi se părea mereu același, dar totuși schimbat. Nu pot explica de ce era așa, de ce credeam că e așa, dar nu am dubii. “Nu vezi că nimeni n-o să ne lase în pace?” Nu aveam răspuns pentru chestia asta, oricum mama nu-l putea suferi, mereu mă întreba ce am de gînd și mai avea și convingerea că într-o zi o să mă omoare. “Cînd vin la tine și nu răspunzi imediat, mă gîndesc că nu mai ești, că zaci pe undeva, mă trezesc noaptea cu gîndul că acuma te strînge de gît.” Mă înfuriam tare de tot cînd o auzeam vorbind așa, mă înfuriam și plecam mereu trîntind ușa, mergeam aiurea pe străzi, știam că Liviu nu va veni acasă, mama avea zile fixe de vizită și Liviu cunoștea programul mai bine ca mine. Prima dată cînd a rămas la mine ne-am trezit cu mama pe nepusă masă și i-am deschis, spunîndu-i simplu că mai e cineva prin zonă. Mi-a răspuns la fel de simplu: “Trezește-l și dă-l afară!” Drept pentru care m-am dus și i-am spus că trebuie să plecăm, m-am dus în bucătărie și am făcut o cafea, iar mama continua să-mi

zică ceva dar nu ascultam deloc, eram cu mintea în altă parte. M-am trezit strigând că dacă nu-i convine n-are decît să se care, îi vorbeam atîta de frumos, dar în gîndul meu mai rosteam sute de cuvinte, care mai de care mai neortodoxe. Am ieșit din bucătărie, vroiam să văd ce face Liviu de nu mai apare și l-am găsit în holul mic, lipit de perete, cam așa cum stau unii în stații așteptînd autobuzul, privea speriat, destul de speriat, mi-a zis ceva, dar nici pe el nu-l puteam auzi. I-am zis doar: “Nu ți-e foame?” A răspuns ceva de genul: “Poate mai tîrziu!”, am deschis frigiderul și am îngrămădit într-o plasă tot ce mi s-a părut mie mai comestibil și am plecat. Ne-am dus într-un parc și-am stat acolo pînă am terminat tot ce luasem cu noi și apoi ne-am întors acasă. Eram singuri, obosiți și pe deasupra mai știam și că nu se prea poate, dar nu conta, era încă azi și eram împreună.

I AM NOT AS GOOD AS SOME BUT I AM FAR BETTER THAN THE MOST! Chestia asta îmi place tare mult, deși nu prea cred că e adevărată. Am intrat într-o cabină telefonică și mi-au căzut ochii pe ea, era scrisă cu pix albastru, poate chiar stilou, literele erau foarte subțiri. Oricum m-a ajutat mult, de atunci am încetat să mai plîng, am strîns mereu din dinți și am ajuns unde am vrut, în America și apoi aici, în casa asta din Davenport, un tîrg nenorocit, comparabil cu marile orașe de acasă. Nu mă prea împac cu gîndul că am ajuns iar la frig, deși mereu mi-am dorit să am o casă pe malul oceanului, să fie cald, atît de cald încît să nu pot suporta căldura.

Unii se duc doar în alt cartier, sau în alt oraș, eu a trebuit să vin aici ca să scap de Liviu, de obsesia lui. Acasă, fără el, totul era doar nimic, prin el erau toate. Oricum nu-mi pare rău, America e frumoasă. Orașul ăsta e cam nenorocit, e prea frig și mai vine și iarna, o dată pe an desigur, dar pentru mine e oricum prea mult. Nu am locuit de la început aici; la ambasadă, cînd, spre surprinderea mea, am fost întrebată: “Unde vreți să vă stabiliți?”, am răspuns: “California.” Și asta numai din cauza oceanului, de parcă numai acolo ar fi fost, dar n-am avut parte de el, pentru că am aterizat undeva lîngă San Diego și

am plecat imediat la Sacramento, unde am rămas câțiva ani. Chiar și acum, când mă gândesc la toate astea, mă cuprinde o senzație ciudată, un amestec de teamă (că totul s-ar putea spulbera doar deschizând ochii) și bucurie (că încă mai pot schimba ce trebuie schimbat). Acum am destul curaj ca să spun **nu** atunci când ceva nu-mi convine. Ascult un concert de Beethoven, ceea ce nu am mai făcut de mult și mi se pare ciudat cum apare un moment pentru fiecare stare, iar dacă îl pierzi, e dus pentru totdeauna. Așa că ascult cu bucurie și mă uit în oglinda din fața mea, ghicindu-mă printre obiectele îngrămădite în vitrina din fața ei. Chipul mi se pare nefiresc, luminat parțial de razele soarelui care în acest moment mă deranjează. Mai rău e că zilele fără soare mă omoară de-a dreptul, de parcă lumina, aparent nocivă, mi-ar sechestra puterile. Șarpe veritabil cum sînt, nici nu e de mirare, cum n-ar mai trebui să mă uit urît la mine ori de cîte ori îmi doresc ceva care știu că-mi face rău, căci, dacă e să respectăm adevărul istoric, așa m-am născut.

Primul lucru pe care am vrut să-l văd în America a fost oceanul, dar l-am ratat. Pe al doilea însă nu. M-am dus la San Francisco, mi-am ales o stradă unde m-am așezat pe o bordură și am stat acolo ore întregi pînă când am învățat pe dinafară ordinea și culorile tramvaielor, oamenii și obiceiurile lor. Când s-a întunecat, m-am urcat pe o scară și am străbătut orașul în toate direcțiile, desenîndu-mi singură o hartă pe care am așezat-o în albumul cu poze de familie pe care îl adusesem de acasă. Mi-am dat seama, o dată în plus, că mă simt în siguranță între iluziile mele și aș face mai bine să nu le distrug în nici un fel. Drept pentru care am plecat spre casă cu un tren de noapte și mi-am promis să nu mai calc niciodată acolo, să-i las acelei lumi puterea de a mă apăra și de a vindeca ce era de vindecat, atunci când era ceva de apărat sau de vindecat. Și m-am ținut de cuvînt, m-am mutat apoi din California, pentru mai multă siguranță și pentru că acolo totul era mult prea scump pentru o amărîță ca mine, dar am și acum o hartă inutilă a unui oraș ireal, al meu, o hartă care stă între poza unei verișoare pe care n-am văzut-o niciodată decît în fotografia

aceea, retușată pînă la dezgust, că nici nu știu de ce am luat-o cu mine și o poză cu mine, ascunsă după cineva din care se vede doar o rochie cam lungă și cu tivul descusut, nu știu cine e, dar mă uit mereu uimită la figura derutată pe care am dat-o eternității, o mutră de copil cu ochii larg deschiși, cu părul căzut cam dezordonat și un zîmbet ciudat, schimonosit de o aiureală ascunsă.

Din anii aceia de început am o amintire specială, o și visez deseori: am intrat într-o librărie din San Diego, cred, m-am învîrtit ca într-un muzeu, răsfoind zeci de pagini și nu știu de ce, dintre toate cărțile de acolo, mi-am cumpărat una singură, deși habar n-aveam cine e autorul, am trecut pe lîngă clasici și moderni, nu m-am oprit nici măcar la Vonnegut (ceea ce mi s-ar fi părut de neînchipuit cu cîteva secunde înainte de a se deschide ușile acelea de sticlă), m-am oprit la o carte despre care nu știam nimic, dar avea o copertă ciudată, cu un desen suprarealist, și cu o parte din litere în relief, de parcă o parte ar fi trebuit pipăită și alta citită, oricum am cumpărat-o și de atunci am un mod ciudat de a-mi alege cărțile, mai mult după formă și culoare decît după altceva, că prietenii mei mă privesc ca pe o arătare și doar la îndemnul lor mai cumpăr și autori cunoscuți, așa ca să nu mor proastă. Dar mereu visez să scriu o carte albastră, cu copertă lucioasă, peste care mîna să treacă ușor, la anumite mișcări, cunoscute doar după lecturi masive, unele litere să se ridice pe rînd, la fiecare lectură altele, n-ar fi tocmai **Beloved**, dar ceva tot o să se înțeleagă. Pînă atunci, mă documentez lucrînd într-un bar nenorocit de tot, trîntind pe teighea pahare cu băuturi ciudate, alegîndu-mi personajele, de parcă pentru asta ar fi trebuit să vin tocmai în America, cînd puteam, mult mai simplu, să mă ratez acasă. După ce plec din aerul acela de fum, duhoare (nici măcar *a clean, well-lighted place*) la ore mai mult matinală, mă închid în casa mea mică, mică, mică, dar casă, îmi iau o pungă de alune, sau altceva, dau drumul la teleu și caut documentare despre America, despre locurile în care n-am să ajung niciodată, sau imagini de la ocean, oricare, valuri să fie. Și atunci îmi aduc aminte de verile copilăriei, petrecute la Mamaia, de lapele bătut, bun doar la

mare, de vacanțele la Costinești și de toate aleile sale, și mă simt mai altfel, încât pot să dorm liniștită. Și zgomotul valurilor îmi aduce aminte de Liviu și mă umflă râsul în somn, că uneori poți să mergi pînă la capătul lumii și tot cam aia e. “Gata, scumpo, asta ești, așa că scrie, tot n-ai ce face, măcar așa mai taci și mă lași în pace! Hai, eu îți spun tot și tu scrii. Ți-e frică, ce, n-ai talent?”

Tot timpul mi se întâmplă lucruri ciudate, de exemplu caut ca nebuna lucruri care nu există și îmi doresc doar lucruri pe care nu le pot avea. “Eu știu ce vrei tu, ce vrei tu există, dar nu pentru tine!” Un diagnostic exact pus de mama, uite așa, ca să mă înnebunească de tot. Mai ales că am și eu o obsesie: că ea le știe pe toate, că ea nu greșește niciodată. O singură dată am fost sigură că greșește și atunci am plecat să-l caut pe Octav. Mă gîndeam că, dacă l-am găsit într-un cămin nenorocit, îl voi găsi și într-un oraș, care nici măcar nu era prea mare. Așa că am plecat fără să spun nimănui, m-am urcat în tren, mi-am găsit locul într-un compartiment aglomerat, alături de o doamnă care știa o grămadă de rețete de murături, îi zîmbeam politicoș și îmi vedeam de ale mele, mă gîndeam la Octav, mă gîndeam că poate nu mai vrea să mă vadă, mai ales că plecase fără să spună un cuvînt, a zis doar: “Mai trec eu”, atît, că pe urmă nu l-am mai văzut.

Ploua, ploua îngrozitor de urît, era o ploie de tocat nervii, deși n-ar fi trebuit, era doar începutul lui aprilie. Mă gîndeam că va fi greu să dau de el, știam că nu-i place să iasă din casă pe vreme urîță. Oricum nu aveam nici un plan, mi se părea destul de ciudat să cauți un om într-un oraș care devenea tot mai mare pe măsură ce mă apropiam de el. Mi-am luat o cameră la primul hotel pe care l-am găsit într-un oraș străin, în orașul acela care era al lui. M-am culcat devreme, m-am întins pe patul cam tare, mă gîndeam că el e undeva *acolo*, și pentru prima dată m-a cuprins teama: dacă era plecat din oraș sau dacă era bolnav și nu ieșea din casă? Habar n-aveam cum o să dau de el, am stins lumina, și mi-am repetat într-una: e undeva acolo, deci o să-l găsesc. A doua zi m-am dus la facultate, era singurul lucru pe care îl știam, că nu se lăsase de școală, doar plecase din Timișoara. M-am

uitat la orar, mi-am notat sălile în care erau grupele din anul lui, am luat-o din sală în sală, întrebându-i pe toți: “Nu cunoașteți pe nimeni cu numele de Octav Nanu?” Până la urmă, după ce am trecut prin fiecare sală cel puțin de două ori, unuia i s-a făcut milă de mine și mi-a dat un număr de telefon. “Nu sînt sigur, dar ăsta ar trebui să fie.”

Am căutat ca nebuna un telefon și pe urmă am căutat fise, în sfîrșit am reușit să formez numărul, l-am trezit din somn și mi-a zis: “Dacă mă trezeam cu tine în sală, cred că... Nu știi, cum m-ai găsit? Hai, tu, că nu ești normală!” A venit să mă ia de acolo. “Unde ești?” “Lîngă un telefon public și un bloc cu zece etaje!” Mi-am dat seama că era cel mai idiot răspuns, oricum m-a găsit și am stat de vorbă cîteva ore, acolo în ploaie. S-a bucurat că m-a văzut, dar atît, trecuse mult timp, avea multe de făcut și nici nu era singur. Am luat trenul a doua zi, după ce mi-am plătit camera de hotel, pentru două nopți, deși nu locuisem acolo decît una. M-am întors acasă fericită, fericită că Octav există, fericită că pot să-i dau oricînd telefon, că sîntem prieteni, că bla bla bla... cînd îmi va fi cel mai greu... texte.

În orice caz, acum nu puteam să-l sun, să-i fi spus, ce?! “Păi să știi că mi-e greu fără ăla? că nu mai știi cum să descîlcesc viața asta împruțită?” Păi, în primul rînd mi-ar fi spus că nu e așa, iar pe urmă, să-l dau afară că o să-mi fie mult mai bine fără el. Am visat că l-am întîlnit, că mi se părea atîta de schimbat încît numai eu îl puteam recunoaște, era blond, vopsit în galbenul acela strident, părea un boboc de rață, doar că era brunet la rădăcini, mai avea și cioc, semăna mai mult cu Liviu, cel din zilele lui proaste. Alergam, ne ascundeam, eram cînd pe Calea Șagului (ce căutam eu acolo?) cînd într-o curte ciudată, ca o pajiște, dar în unele locuri erau camioane care descărcau niște lăzi mari. Alergam, ne ascundeam, încercam să nu ne găsească nimeni, treceam prin camere pline de copii, parcă o grădiniță, sau școală, nu știi. Mi-era frică, asta știi sigur. Și mai știi că vroiam să rămîn cu el (care *el?*!).

O dată am putut chiar să înțeleg ce-am pierdut (și ce-am avut?!), adică să mă uit la amândoi fără să înțeleg nimic, eram la munte cu Liviu, am urcat toată ziua, ne-am cățărat pe niște stânci, într-o zi destul de cenușie. Eram istovită și mă dureau mâinile, le aveam scrijelite de pietrele alea brusc rele. Nu mai puteam, m-aș fi oprit acolo, în mijlocul urcușului, aș fi rămas așa, agățată de stâncă, aș fi rămas așa între două lumi, aș fi rămas acolo, nu mai vroiam să merg, iar Liviu țipa la mine, iar eu mă simțeam și mai rău, așteptam să-mi întindă o mână, să facă ceva să mă ia de acolo. Dar nu, el stătea calm, sus pe culme, își aprinsese o țigară și privea mai mult cerul. În acel moment s-a întâmplat ceva, adică de nu știu unde a apărut Octav. Uite așa cum apăruse și prima dată, din neant. S-a uitat lung la mine, mi-a strigat ceva ce eu n-am înțeles că-mi bătea vântul chiar în față. Oricum, am reușit să prind frînghia pe care mi-a aruncat-o. Am urcat încet, cu grijă, nu trebuia să fac un efort prea mare, pentru că el avea o putere de care nu-l credeam în stare. Am ajuns sus și în timp ce-mi trăgeam sufletul, mă uitam la ei, amândoi: unul fuma liniștit, iar celălalt aduna frînghia, ușor obosit. Nu aveam curaj să-i zic nimic, iar el era încruntat, tăcea la rîndul lui. Am închis ochii, am plîns un pic și apoi am vrut să-l întreb o mie de lucruri deodată. Dispăruse. Liviu terminase țigara și a strivit-o sub bocanc, apoi s-a întors spre mine și mi-a zis plictisit și într-un fel ciudat. “Mergem?” m-am ridicat și într-o oră am fost la cabană. Mă gîndeam la Octav, mă gîndeam la filmul ăla, singurul la care fusesem împreună (și nu era un film oarecare ci chiar *Bitter Moon*). Acum nu știam unde o fi dispărut, mă uitam la Liviu, la pletele lui blonde, mă gîndeam că ar trebui să vorbim despre asta. “Ți-a fost frică, adică ți-a fost al dracului de frică?” M-a întrebat simplu, de parcă asta conta. Mă uitam la el năucită, și am zis: “Norocul meu că a venit Octav.” A împietrit, nici n-a mai respirat, pe urmă s-a întors încet spre mine, încet de tot. A vrut să zică ceva, dar era vizibil încurcat. Pînă la urmă mi-a zis: “Dar n-a fost nimeni acolo, pricepi, nimeni! tot drumul am fost doar noi doi!”

Am mai trăit asta, nu știu când, dar nu mă înșel. Adică eu am mai fost acolo și am mai văzut mașina sărind în prăpastie. Toate ziarele spun că a fost ieri, dar eu am mai văzut asta. În fine. Oricum altceva deosebit n-am făcut toată ziua, dar a trecut, cu cafeaua de la ora șapte și un sfert, cu pauza de masă de la unu, cu tot. Pe urmă am plecat pe vale, am stat toți pe niște pietre, cu picioarele în apă. La un moment dat ne-am plictisit, ne-am hotărât să plecăm spre casă. Am oprit într-o parcare și mașina aia a trecut pe lângă noi, dar avea viteză și atunci n-a luat curba că a mers drept înainte, ca într-un banc prost. Nu contează prea mult acum dacă a fost o dată sau de două ori, sînt oricum mult prea obosită. Nici ieri, nici azi n-am făcut nimic deosebit. Totul e atît de cenușiu de parcă azi a fost ieri și mîine va fi săptămîna trecută. Și atunci, mașina aia cum să nu sară în prăpastie de două ori?

M-am trezit brusc, simțind cum se învîrtește toată casa cu mine. Îmi e frică să mai închid ochii, așa că m-am hotărât să rămîn trează. Nu-mi dau seama ce se întîmplă cu mine, niciodată n-am mai simțit ce simt acum. Nici n-am curaj să mă întind pînă la telefon și nici nu am pe cine să sun la ora asta. Chiar, cît o fi?! Mă-ntind după ceas și camera mai face o tumbă cu mine, așa că renunț. Nici nu-mi dau seama ce vreau în secunda asta, să se termine sau nu. *Alas, poor Yorick...*

Așa arată unele zile cu Liviu:

Lucia, dacă eu nu ajung acasă pînă pleci tu, te rog lasă-mi scris ce am de făcut!

Baftă!

Te rog să nu fii supărată pe mine, dar am luat niște hîrtii de la tine. Împrumut! i-am luat mai de mult, dar am uitat să-ți spun. Ciao!

P.S. În seara asta plec din oraș. Poate îți dau telefon din gară.

CIAO!

Am trecut pe la tine, am mâncat ceva și acum plec. Am ceva urgent de rezolvat.

Am trecut doar să-ți spun Ciao!

P.S. În seara asta am mici probleme de rezolvat. Am să trec mâine seară să stăm de vorbă.

Bat la mașina de cusut bbb piesa bbb

Mă au

Nu vreau nu vreau nimic vreau doar să zbor vvvv vvvv

(asta nu cred că era pentru mine, dar era foaia în mașina de scris)

Liviu, te rog să treci mâine mai devreme, am ceva de vorbit cu tine. Nu pot să te aștept pînă tîrziu, am cîteva zile tare grele.

Dormeai și nu te-am mai trezit. Eram frînt, adică rupt. Oricum, tot n-aș fi priceput nimic.

Dacă mă caută cineva, ORICINE, spune-i că nu am mai fost pe-acasă de cîteva zile, că nu știi nimic de mine. Da întrebă cine e!

Numai tu poți să mă ajuți. Mă ajuți, da?!

Îți spun deseară despre ce e vorba. Ciao!

Zilele fără el erau mult mai simple, citeam sute de pagini în zilele acelea și mă vedeam cînd Anna Karenina, cînd Emma Bovary, oricum nu eram niciodată personaj secundar și vorba ceea: despre femeile cumsecade nu se scriu cărți. Oricum mi-am dat seama că nu stimez prea multe dame, da' nici cu bărbații nu-mi era rușine, dar n-aș fi vrut să fiu vreunul dintre ei, că ăia care păreau mai de treabă și

deștepți (rari, foarte rari!) picau pe mîna vreunei dame..., că toate... (nu găsesc cuvîntul, cum se spune misogin pe invers?!) oricum, erau fericite! Așa că citeam mai departe, gîndindu-mă că se va întoarce, altceva ce puteam să fac?

Da, desigur, ascultam Melissa, numai Melissa!

Erau momente cînd nu mai puteam deloc, nu mai știam ce să fac și porneam pe străzi în căutarea lui, trebuia să fie undeva, de obicei mă anunța cînd pleca din oraș. Singura realitate rămîne timpul, cu sau fără Liviu, timpul, doar el există, ba unii spun că e mai bătrîn decît toți și toate, ba chiar va rămîne și după ce universul se va duce. La fel și eu, trebuie să găsesc o cale pentru a rămîne și după Liviu. Abia acum îmi dau seama de asta. Dar dacă ăla are dreptate și totul, timp, spațiu, obiecte, toate sînt doar iluzie?, atunci ce pot face?, ca să-l păstrez cumva, măcar în clipa de acum ce se înșiruie în lanțul clipelor și nu va muri nicicînd!

Erau și încă mai sînt momente cînd porneam pe străzi să-l caut, vroiam să cobor în metrou și acolo, prin tunelele acelea întortocheate și întunecate, acolo înăuntrul pămîntului și al lumii, trebuia să fie, trebuia să-l găsesc. În loc să-l caut pe el, porneam să caut intrarea la metrou, coboram toate scările ce îmi ieșeau în cale, coboram și în canale, coboram peste tot.

Căutam măcar un cunoscut, cineva care să știe unde e Liviu, trebuia să-l fi întîlnit cineva de cînd nu-l mai văzusem eu, sau măcar îmi putea spune unde e metroul, eu îl găseam totdeauna greu, uneori doar după nopți de spaimă, nopți în care respirația mi se tăia și întunericul intra în mine și inima mea, nopți în care luna se zărea pe jumătate sau mai puțin. Atunci puteam coborî la metrou, alergam pe culoarele aglomerate, deschideam ușile de care nu știau prea mulți și uneori aveam noroc, îl găseam acolo. Mereu se înfură, pe urmă îi trecea și mergeam să bem un suc, eu, și el o bere.

Acum mă învîrteam prin oraș, căutînd undeva o intrare la metroul ăla nenorocit, soarele era trecut de amiază, plouase puțin și pe asfalt era o mîzgă urîță, care mă făcea să alunec mereu. Oricum, hainele îmi erau puțin ude, iar lumea se dădea la o parte din calea mea, ceea ce, pentru prima dată, îmi făcea plăcere. Oricum nu înțelegeam unde a dispărut metroul și am început să-i întreb pe toți... După ce am primit zeci, sute de răspunsuri identice, am înțeles ceea ce ar fi trebuit să știu. În Timișoara nu se auzise de subway, n-a fost niciodată și nici nu avea sens să se construiască vreunul. Atunci nu-mi rămînea altceva de făcut decît să-mi construiesc un con de lumină pentru ceea ce n-a fost. Unul născut spre trecut, pentru ca într-un anumit moment să se întîmple.

În fond totul e amintire, mai ales stelele spre care priveam amîndoi, în acele nopți, în acele nopți cînd totuși vorbeam, povesteam, aruncam între noi mii de cuvinte cu bucurie sau ură, cu speranțe sau alte gînduri ascunse.

Cum îmi puteam imagina că eu voi rămîne *eu*, după ce voi fi privit atît de mult spre trecut? Stelele acelea nu mai erau acolo, iar vorbele pe care eu le trimiteam spre cer, rătăceau aiurea căutînd adrese mereu schimbate, depărtate mereu. N-am ascultat un sfat simplu: “Dacă vă întîlniți cu antipersoana voastră, nu dați mîna! ați dispărea amîndoi într-o mare străfulgerare de lumină.”

Dacă aș putea să-mi țin respirația pentru cîteva minute și dacă toată lumea ar face la fel ca mine, atunci sigur aș putea privi mai bine sentimentele și faptele, chiar și pe ale mele. Atunci am vedea amîndoi același lucru. *Dar nici un eveniment nu poate avea o poziție stabilă absolută în spațiu.* Noi doi, dispersați și diferiți, atît de răzvrățiți și sceptici, vom lăsa mereu o distanță de siguranță între suflete; dar ne agităm prea mult, ne zbatem fără sens, e imposibil să nu dăm diferite imagini aceluiași joc/șoc. Așa cum înțelegeam diferit cuvintele și marea, durerea sau muntele pe care eu îl iubeam, pentru că uneori tăcerea pietrelor mă speria. Într-o altă dimineață cu soare sau ceață,

am plecat amîndoi să vedem Sfînxul. Ne-am urcat într-un marfar, ne-am ascuns acolo în timpul nopții și dimineața, cînd ne-am trezit, eram departe, într-o pădure calmă, străbătută agale de un tren. Am întredeschis ușa masivă a vagonului și ne-am așezat pe margine, lăsîndu picioarele să atîrne în gol. Era o senzație ciudată de frig și libertate, atît de nouă încît cerul nu mai avea nici o importanță și nici nu-l vedeam, nu ne uitam la el, iar el continua să ne ignore, așa cum făcea mereu. Nu-l uram, nici nu îmi era drag de el, iar trenul care ne purta spre munte îl anula complet. După ce am trecut de pădure, am traversat un fel de cîmpie, am văzut cheștiile acelea roșii despre care cică am învățat la școală, dar nu-mi aduc aminte, oricum e o zonă frumoasă și după aceea munții se văd tot mai aproape, mai primitivi. Am stat o noapte într-o gară, nici nu ne-am dat jos ca să vedem unde am ajuns, am închis însă ușa, pentru că așa era un pic mai cald și nici nu puteam fi găsiți prea ușor. Ne simțeam bine, nici nu prea aveam nevoie de cuvinte, nici nu prea vorbeam noi, decît atunci cînd Liviu vroia să povestească ceva și eu îl ascultam, invers nu era posibil, mă întrerupea pur și simplu, cînd aveam senzația că ascultă cu mai mare atenție spunea simplu: “Da’ de ce crezi tu că mă interesează asta? Da’ poți să spui mai departe, dacă te-ajută să vorbești.” Și după aceea întorcea încet capul spre mine, mereu zîmbitor, de parcă tocmai terminase de spus cele mai frumoase cuvinte din lume. Era însă atîta de natural, că nu mă puteam supăra pe el, ba chiar mă gîndeam că are dreptate, nu spuneam decît prostii, așa că ar fi fost mai bine să tac.

Acum priveam mai mult afară, nu prea călătorisem prin partea aceea de țară, totul era nou, Liviu era alături, nu-mi lipsea nimic. Am ajuns la Sinaia spre seară, am căutat o cameră și am găsit una ieftină, într-o casă de lîngă gară, eram obosiți, așa că ne-am mulțumit cu prima ofertă. A doua zi am pornit dis- de- dimineață, am urcat timp de cîteva ore bune, ne-am oprit de cîteva ori doar ca să privim în jur, iar la amiază eram deja pe platou și întîlneam din ce în ce mai mulți oameni, nu-mi plăcea, iar aglomerația de la Babele mi-a displicut și mai mult, era acolo o adunătură pe cînte care se cățara peste tot,

numai pe Sfinx le era ceva mai greu, dar unii erau aproape sus. Am așteptat să se însereze, să plece cât mai mulți, iar în timpul ăsta am hoinărit fără țintă încolo și înapoi. Erau atâtea pietre ciudate risipite peste tot, una chiar mi s-a părut că seamănă cu un leu și mi se părea ciudat că nimeni nu se uită la ea, de parcă nici n-ar fi fost acolo. Pe urmă m-am așezat frumos lângă Sfinx, l-am privit de la toate distanțele posibile, din toate unghiurile care mi s-au părut mie mai ciudate și am ajuns la o concluzie care m-a înfuriat foarte tare: piatra aia afurisită își bătea joc de mine, stătea acolo neclintită și avea curajul să afișeze mutra aia. Am coborât cu telecabina și am hotărât că ziua următoare vom pleca de acolo. Liviu n-a comentat în nici un fel, dar aveam senzația că se bucură.

De câteva luni locuiesc singură, nu mi se pare o noutate, ci starea mea obișnuită. Nu prea ies din casă, nu vorbesc cu nimeni, nimic nou pînă aici. Singura legătură pe care o mai păstrez cu ceilalți sînt cele două ferestre care dau spre oraș, fiecare spre altă parte, seara privesc lumea de aici și mă simt mult deasupra problemelor mărunte, am o viziune ciudată din care nu pot distinge detaliile, dar văd ansamblul, drumurile mărunte mai mult mă încurcă, bulevardele, luminate cu becuri speciale, galbene nu se amestecă cu străzile de rînd; numai așa pot rezista, privind totul de la distanță, aici mă simt în siguranță, nimic nu mă poate atinge cu adevărat. Dacă trebuie totuși să cobor, o fac cu teamă, mai întîi mă duc cât pot de încet spre ușa de la intrare și mă uit pe vizor, dacă nu e nimeni, ies încet și aștept liftul. De fiecare dată număr secunde, adulmec zgomotele ciudate care se aud cît timp aștept ca un copil cuminte. Asta doar dacă nu aud nici o mișcare din vreun apartament vecin, pentru că dacă se aude ceva, mă năpustesc spre trepte și cobor repede fără să mă uit în urmă.

Calvarul începe jos, unde nu înțeleg nimic din ce se întîmplă, vînzătoarele nu înțeleg nimic din ce spun, tot timpul trebuie să repet de câteva ori ce vreau, iar pînă la urmă spun aproape pe litere. Dacă mă depărtez prea mult de casă, totul devine dintr-o dată foarte

complicat, orașul ia o formă ciudată, iar străzile trec pe lângă mine și se smucesc în toate felurile, parcă ar vrea să scape de sub povara pașilor mei. Mă întorc obosită, fericită că am mai reușit încă o dată să revin în camera mea albastră, cu ferestre mari care se deschid spre o alee prăfuită, frumoasă doar seara când se aprind becurile și lumea nu se mai vede.

Oboseala singurătății mă apasă uneori, foarte rar ce-i drept, pentru că durerea mi-a pătruns adânc în trup și nu o mai simt străină, mă duc atunci în bucătărie și deschid fereastra pentru a auzi zgomotele unei lumi pe care nu o văd, geamurile dau în spate, spre alte case mult prea umile în fața blocului turn, înalt, dar singur. Bucătăria e tot albastră, cel puțin la început așa a fost, cu timpul aburii s-au mai depus pe pereți, praful s-a așezat deasupra și culoarea e foarte ciudată, mă uit că pe zi ce trece pereții par tot mai murdari și ochii îmi cad pe un gândac care trece destul de calm pe deasupra unei linii desenate frumos pe perete. Aprind lumina și caut ceva cu care să-l lipesc de perete să scap de el, dar pînă termin eu manevrele, animalul ăla se ascunde și nu-l mai găsesc. Rămîn cu privirea în gol și cu mintea dusă, țin în mînă un carton rupt dintr-o bucată mai mare și mă umflă rîsul : uite că nu sînt chiar așa cum credeam eu, adică singură.

Și atunci s-a petrecut ceva ciudat, am început să țin la un gândac de bucătărie și să-l ocrotesc, aveam grijă să nu iasă ca prostul, atunci când se întîmpla să mai treacă cineva pe acolo, adică mama, care nu intra în altă cameră și era mereu îngrozită de priveliște, încît rămînea pe loc și încerca să dea de capăt lumii aceleia ciudate. Gîndacul îi mai lipsea! Și atunci am găsit soluția, am văzut unde se ascunde inculpatul și am început să las dulapul deschis ca să dea lumina peste el și să nu iasă ca prostul, cînd eram doar eu putea umbla oriunde, cînd mă vedea își continua drumul, atît de mult se obișnuise cu mine. Cînd m-am întors de la mare nu l-am mai găsit, i-am simțit lipsa și am crezut că a plecat dintr-o casă părăsită, ca orice animal credincios. “Vezi că am

făcut curățenie! (ce-i drept nu observasem și acum mă uitam uimită în jur, pentru că totul era altfel, curat și aranjat). Încearcă să te porți ca un om normal, că n-ai crescut în pădure!” Era inutil și cred că știa asta, dar mai încerca o dată, în fond eram copilul ei și asta nu se mai putea schimba, dar eu m-am comportat la fel, în două zile totul a fost ca înainte, doar că eram singură.

Nimic nu-mi părea cunoscut, mă uitam și nu înțelegeam ce e cu mine, de ce sînt legată de tuburile alea, mă durea capul și nici nu prea vedeam. Mă uitam în jur, vedeam un tavan alb, murdar, crăpat în mai multe locuri, vedeam un neon spart și un altul, care mai mult pîlpîia. Un lucru era sigur, nu eram acasă și nu eram în nici o cameră în care mai fusesem.

Am încercat să mă mișc și, spre surprinderea mea, n-am prea reușit. Era ceva ce mă ținea legată puternic și mai era și senzația aia de greață și o durere ascunsă peste tot. Am încercat să deschid ochii mai bine, dar tot n-am recunoscut nimic. Și ce vedeam mi se părea de neconceput, adică eram singură într-o cameră mică, semăna cu o cameră de spital, dar ce să fi căutat eu la spital, nu mă duruse nimic în ultimul timp, nu încercasem să sar pe geam și nici n-am mai înghițit tabletele alea pe care mi le cumpărasem cu un singur gînd: să mă plimb prin oraș, să mă duc prin parc și pe malul Begheiului, să mă uit apoi la porumbei și la bebelușii care se jucau acolo, iar apoi să vin acasă, să mă uit la film și să le înghit pe rînd, așa una cîte una, timp de vreo oră, nu mai mult, ca să nu-și piardă efectul. Era duminică, era primăvară mi-era bine, ce căutam la spital?

Nu era nimeni în jurul meu, am stat așa nemișcată cîteva ore, pînă cînd lîngă mine a apărut o femeie murdară și vulgară, care purta un halat groaznic, s-a uitat la mine și a zis ceva care m-a năucit: “Na, că ți-ai revenit!”

Pe urmă a plecat și cîteva ore n-a mai venit nimeni. Mi-era foame, dar mai ales îmi era sete, o sete îngrozitoare și-am încercat să strig. Am scos doar niște sunete destul de ciudate, n-a venit nimeni și am mai încercat o dată. Am avut ceva mai mult noroc, un cap aproape

chel, nepieptănat de mai multe zile și niște ochi holbați, cam tâmpi s-au zărit în pragul ușii, dar în loc de altceva n-am auzit decât : “Na, că ți-ai revenit!”

Mă uitam așa în jur, gândindu-mă ce dracului caut eu acolo, de ce mă țin așa legată, pînă mi-am dat seama că nu sînt legată, că e o biată perfuzie, cam pe terminate și mă gîndeam că în curînd o să-mi curgă aer în vene că atîta mai era în punga aia fleșcăită, pe care scria cu albastru L COZĂ. Nu înțelegeam ce ar putea să fie și îmi părea rău că o să mor ca proasta.

Cred că am adormit la loc, oricum, cînd am deschis iar ochii părea destul de tîrziu, era cam întuneric, doar prin crăpătura ușii se zărea o lumină slabă și se auzeau niște voci. Mi-am dat seama că de aia mă trezisem, că țipa cineva la o soră, să aducă mai repede tubul de oxigen că altfel moare. Mă gîndeam că ar putea fi vorba de mine, dar nu, tot n-a venit nimeni. M-am culcat iar și cînd m-am trezit, un doctor cam trist se uita la mine și-a zis: “Na, că ți-ai revenit!”

Îmi venea să-l strîng de gît, în loc de asta i-am zîmbit frumos și i-am zis ștregărește: “Da’ ce credeți?” Mă uitam la el și culmea e că a început să rîdă, nu părea deloc supărat și chiar mi-a zis : “Păi, drăguță, ai fost cam dusă, dacă înțelegi ce vreau să spun.” Nu înțelegeam nimic așa că i-am zis că mi-e sete, iar el a rîs iar. Și pe urmă s-au tot plimbat pe lîngă mine asistente și doctori, bolnavi și femei de serviciu.

Am încercat să-mi caut ultimele amintiri, să văd cum ajunsesem acolo, știam că m-am sculat, ca de obicei pe la opt, mi-am băut cafeaua, mi-am propus să nu merg la școli. N-aveam chef, asta e, nu mai aveam de mult chef. Era o zi de primăvară. Mergeam spre centru, traseul obișnuit, mers mecanic, gesturi tipice, gînduri la fel. Era soare, cald. Așa cred acum. Atunci: senzații din toate părțile. Nu era multă lume în jur. Am trecut repede de Complexul Studentesc, fără nici un gînd. La stînga, drumul spre Universitate era la locul lui, dar nu era pentru atunci. Am luat-o spre centru, nu mai știu ce zi era. Mă

apropiam de Bega, abia ghicită sub verdele primăverii. Am aruncat o ultimă privire spre Universitate, hotărâsem deja: azi nu!

Am privit strada, am vrut să trec, dar n-am putut. Era acolo, adică dincolo, pe partea cealaltă a drumului, lângă pod. Urcase dinspre parcul din fața Chimiei, venise tocmai pînă acolo, în raza mea de vedere. Era blond, pletele i se revărsau pe spate pînă la mijloc. S-a îndreptat urgent spre centru, nu i-am văzut fața. Mergea repede, știa ce are de făcut. Totul era calculat, nu privea decît înainte. Era în blugi și avea un rucsac, așa cum au azi toți, pe spate. Cred că tot din blugi. Am vrut să trec strada, să-l ajung din urmă. Veneau mașini din ambele părți. Am continuat să merg în viteză, aproape alergam. El mergea calm, cu pași egali, hotărîți. “Nu mă opriți voi pe mine!” Mergea; deodată a aruncat o privire în jur. “Nu mă doborîți voi pe mine!” N-a rostit nimic, dar gestul a fost clar. Nu mă văzuse; m-am liniștit. Am continuat să merg, sau să alerg. Mergea la fel de hotărît. N-a schimbat nimic, nu știam despre ce e vorba, dar nu conta pentru că nu putea fi învins. Am încercat să traversez, din ambele direcții veneau două camioane, același tip.

Am luat-o la fugă, au claxonat îndelung și am rîs. Cel din stînga era roșu, cel din dreapta era verde. Șoferii m-au înjurat, nici o diferență, doar culoarea și sensul.

Și atît!

Consilier editorial - Viorel Marineasa
Tehnoredactare - Attila Hizo
Imprimat la
TIPOGRAFIA MARINEASA
Str. Mureş nr. 34
1900 - Timișoara
Telefon: 056 - 183257

Cărțile Editurii Marineasa se pot comanda și pe Internet,
la adresa: www.cartea.ro